

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
N. ΙΩΝΙΑΣ
Αναλ. Αξιός
2

Διεύθυνση Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ • P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΤΕΥΧΟΣ 11-12 2005 • Νο 189

Κωδικός Υπ. Τύπου: 3360

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΑΙΩΝΑΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ Ή ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ?

•• Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ ΛΗΓΕΙ το μήνα που αναγράφεται στην ετικέτα. ••
•Ανανεώστε τώρα! Κόψτε και στείλτε συμπληρωμένο αυτό το φύλλο. Ευχαριστούμε!•

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σε όσους εκτιμούν την προσφορά του.
Είναι απαραίτητο να επικοινωνείτε μαζί μας χρησιμοποιώντας
το παρόν έντυπο ή το τηλέφωνό μας τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.

- ☐ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
☐ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Γ ρ ά ψ τ ε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ()
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ()
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐
NAI☐
OXI

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
NAI☐
OXI

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Η

(Είναι απαραίτητη)

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ για κάλυψη των εξόδων έκδοσης του περιοδικού «ΤΥΧΙΚΟΣ» μπορούν να γίνουν με τους εξής τρόπους:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____

ΣΤΕΛΝΩ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ: _____

ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ **ALPHA BANK**: _____

Αριθμός λογαριασμού # 137-00-2310000636

IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636

SWIFT: CRBAGRAAXX

(Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον σημειώσετε «X» στο λευκό πλαίσιο).
Παρακαλώ στείλτε μου ταχυδρομικά τη σχετική απόδειξη. ☐

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

◆ Πού είναι ο γεννηθείς βασιλεύς;	Σελ. 4
◆ Η Βασιλεία Του και η δική μας... ..	Σελ. 7
◆ Άγιοι Πάντες [ΠΟΙΗΜΑ] Μνήμη Μαρίας Γανίτη-Χαραλαμπίδου	Σελ. 9
◆ Ποιοι διώκουν σήμερα τον Ιησού;	Σελ. 10
◆ Η σφαγή των νηπίων της Βηθλεέμ	Σελ. 12
◆ Άχρηστη Ενότητα	Σελ. 14
◆ <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u>	Σελ. 15
❶ «SANTO SUBITO» ❶ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ	
❶ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΩΠΥΡΩΣΗ ❶ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...	
❶ ΟΧΙ ΠΑΝΤΑ ΕΥΚΟΛΗ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ	
◆ Εκκοσμίκευση – Η θρησκευτική “παγκοσμιοποίηση”	Σελ. 18
◆ Η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας – Μαζί για πάντα (Β) [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 24
◆ <u>«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»</u>	Σελ. 28
❶ ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ... ❶ ΓΙΑ ΤΟ “ΓΟΥΡΙ”...	
❶ ΕΥΧΕΣ, ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΕΣ!	
◆ <u>« ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ »</u>	Σελ. 31
❶ Δέκα πράγματα που δε θα ρωτήσει ο Θεός	
◆ Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός	Σελ. 32

ἐν πίπῃ ὀφθαλμοῦ...

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς21, Κολ. 4/ς7) • Με σύνθημα «**πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή**» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανένα προσωπικά • Αναδημοσιεύει καμμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπεται ή αλλοιώνεται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση καμμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί τη ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CBRAGRAAXXXX • **Ιδιοκτήτρια:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΔΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • **Υπεύθ. Τυπογραφείου:** Αφ. Σώρης», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ.+ FAX: 210-27.73.785 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE •

• **Κιθωδικός Γεν.Γραμ.Επ/νίας: 33601** • **Τυπώνεται στην Ελλάδα** • **Printed in Greece** • **Not to be sold** •

www.tyxikos.gr

Είναι ο Χριστός βασιλιάς μας;

Πού είναι ο γεννηθείς β α σ ι λ ε ύ ς ;

Την εποχή αυτή στο τέλος του χρόνου, ο Ιησούς αναφέρεται συχνά ως «ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ των Ουρανών» και «ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ των Ιουδαίων». Εκείνο όμως που μας παρουσιάζεται είναι ένα ανυπεράσπιστο βρέφος, που περισσότερο χρειάζεται τη δική μας βοήθεια και συμπάθεια, χωρίς τίποτα να θυμίζει κάτι βασιλικό – εκτός ίσως από τα δώρα των Μάγων και ...τα κάλαντα των παιδιών. Αντίθετα η βασιλική ιδιότητα του Ιησού προβάλλεται μάλλον στη σκηνή της εισόδου Του στα Ιεροσόλυμα “μετά βαΐων και κλάδων” λίγες ημέρες πριν από τη Σταύρωση. Οι δύο αυτές σκηνές, εντούτοις, έχουν κάποια κοινά σημεία που καλό είναι να παρατηρήσουμε.

Και στις δύο περιπτώσεις ο Ιησούς παρουσιάστηκε ως Βασιλιάς. Οι μάγοι ρώτησαν: «**Πού είναι ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων;**» και ο Κύριος σταυρώθηκε ως «**Ιησούς ο Ναζωραίος ο Βασιλεύς των Ιουδαίων**» (Ματθ. 2/β/2, Ιωάν. 19/ιθ/19). Ο άγγελος Γαβριήλ ενημέρωσε την παρθένο Μαρία ότι το παιδί που θα γεννούσε «**θέλει βασιλεύσει επί τον οίκον του Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού δεν θέλει είσθαι τέλος**» και στη θριαμβευτική Του είσοδο στα Ιεροσόλυμα, οι όχλοι Τον υποδέχθηκαν ψάλλοντας «**Ευλογημένος ο ερχόμενος Βασιλεύς εν ονόματι Κυρίου**» (Λουκ. 1/α/33, Λουκ. 19/ιθ/38). Όμως πάντοτε οι ισχυροί αυτού του κόσμου αμφισβήτησαν αυτό το γεγονός.

Και στις δύο περιπτώσεις κανείς “επίσημος” της ιουδαϊκής κοινωνίας δεν ενδιαφέρθηκε να συναντήσει τον Ιησού, ούτε όταν ακούστηκε το μήνυμα των αγγέλων και των βοσκών της Βηθλεέμ, ούτε όταν αργότερα έφτασαν οι Μάγοι εξ ανατολών για να Τον προσκυνήσουν, ούτε και κατά την είσοδό Του στα Ιεροσόλυμα.

Και στις δύο περιπτώσεις η αντίδραση του κατεστημένου ήταν εχθρική σε βαθμό που επιδιώχθηκε η εξόντωσή Του, είτε από τον Ηρώδη είτε από τους Αρχιερείς, που τελικά κατάφεραν να Τον σταυρώσουν με τη συνεργασία των Ρωμαίων.

Στην αρχή της ζωής Του τιμήθηκε για τη βασιλική Του ιδιότητα και στο τέ-

λος της ζωής σταυρώθηκε κατηγορούμενος για τη βασιλική Του ιδιότητα.

Ας σκεφθούμε τώρα το σενάριο, να έμπαινε ο Ιησούς στην πρωτεύουσα μιας σύγχρονης χώρας, όχι βέβαια καθισμένος σε ένα γαϊδούρι αλλά επάνω σε ένα αυτοκίνητο, συνοδευμένος από ανθρώπους που κυματίζουν πανό και σημαίες, και Τον αναγνωρίζουν ως ηγέτη. Αν αυτό γινόταν σήμερα στην Ουάσιγκτον ή την Αθήνα, το Λονδίνο ή τη Μόσχα, φανταζόμαστε την έκπληξη και το σοκάρισμα των ανθρώπων...

Έτσι περίπου έγινε και όταν ήρθε στη γη μας και περπάτησε στην Ιουδαία. Αν και οι προφήτες είχαν μιλήσει γι' αυτό τον ερχομό και οι Γραφές ανέφεραν αρκετά στοιχεία –τον τόπο που θα γεννιόταν, την οικογένειά Του κ.λπ.– αυτό καθόλου δεν ενοχλούσε το λαό και τους ηγέτες του. Ναι, θα ερχόταν κάποια στιγμή στο μέλλον αλλά έχουν περάσει κιόλας αρκετοί αιώνες χωρίς να έρθει... Ας μιλούν λοιπόν οι Γραφές γι' αυτό το **μελλοντικό** γεγονός – μέχρι τότε εμείς μπορούμε να ορίζουμε τη ζωή μας...

Όταν όμως οι Μάγοι άρχισαν να ρωτούν «**Πού είναι ο γεννηθείς βασιλεύς;**» τα πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια δεν είναι αυτός που **θα γεννηθεί** αλλά αυτός που **γεννήθηκε**, και άρα βρίσκεται ήδη ανάμεσά μας, ο Ηρώδης ανησύχησε για τη θέση του στο θρόνο και έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του, για να ανατρέψει και την προφητεία και τις προσδοκίες του λαού. Ο Ιησούς δεν ήταν πλέον καλοδεχούμενος. Θα Τον έστελνε, λοιπόν, εκεί από όπου ήρθε...

Ο Ιησούς δεν είναι ενοχλητικός όσο μένει σε κάποια απόσταση. Τα πράγματα αλλάζουν όταν έρχεται κοντά μας και επεμβαίνει στη ζωή μας. Δεν είναι πρό-

βλημα όσο τον αντιμετωπίζουμε ως θέμα προσωπικής άποψης και εσωτερικών συναισθημάτων, όταν όμως διεκδικεί βασιλική εξουσία επάνω μας, τότε όλα δυσκολεύουν.

Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ενοχλούνται από τον Ιησού όσο μένει στη θέση που Του έχουν επιτρέψει –είτε ψηλά στον Ουρανό είτε στην κορυφή του τρούλου ή σε κάποιο εικονοστάσι– όχι όμως να μιλούμε για την επικείμενη **Δεύτερη Έλευσή Του**, επειδή αυτό δεν αρέσει. Ο Ιησούς είναι καλός σαν διακοσμητικό στοιχείο, σαν θέμα κουλτούρας, σαν αντικείμενο στις γλώσσες των βλάσφημων, αλλά όχι **ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ**, πολύ περισσότερο **ΟΧΙ ΩΣ Ο ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΣ ΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ**. Αυτό πάει πολύ!...

Ομως ο Ιησούς δεν είναι διατεθειμένος να μείνει σε απόσταση ούτε να περιορισθεί σε ένα συναίσθημα στο βάθος της καρδιάς μας. Απαιτεί βασιλική εξουσία και θέλει να κυβερνά τα πάντα στη ζωή μας. Είναι ο Βασιλιάς των βασιλιάδων, ο ύπατος των Προέδρων, των Πρωθυπουργών, των Κυβερνητών και των Δημάρχων. Είναι ο ανώτατος δικαστής, που σ' Αυτόν όλοι οι δικαστές και τα δικαστήρια οφείλουν να λογοδοτήσουν. Είναι ο επικεφαλής της Εκκλησίας, και όλοι οι επίσκοποι, πρεσβύτεροι, ιεράρχες και εφημέριοι, όπως και όλοι οι ενορίτες, θα απολογηθούν σ' Αυτόν.

Ο Βασιλιάς Ιησούς είναι Κύριος της εκπαίδευσης και κάθε σχολείο και πανεπιστήμιο, κάθε πρύτανης και καθηγητής, κάθε μέλος εκπαιδευτικού συμβουλίου και διευθυντής σχολείου, όλοι κρίνονται και αξιολογούνται από Αυτόν.

Ο Ιησούς βασιλεύει στον εργασιακό χώρο και κάθε προϊστάμενος, διευθυ-

ντής και εργαζόμενος, είναι υπόλογοι σ' Αυτόν.

Ο Βασιλιάς Ιησούς έχει αρμοδιότητα πάνω στην οικογένεια και κάθε πατέρα, μητέρα, αγόρι και κορίτσι, πρέπει κάποτε να Τον αντιμετωπίσουν.

Πριν από 2000 χρόνια, οι περισσότεροι άνθρωποι στο Ισραήλ είχαν ακούσει κάποιες ιστορίες για τον Ιησού αλλά δεν Τον είχαν συναντήσει πραγματικά. Ήταν μόλις κάτι παραπάνω από μια φήμη από τη μακρινή Γαλιλαία. Όμως ο Ιησούς ήρθε στον κόσμο όχι για να έχουμε ωραίες χριστουγεννιάτικες ή πασχαλινές ιστορίες ούτε για να αισθανόμαστε συγκινήσεις βλέποντας κινηματογραφικές ταινίες ή βίντεο· αντίθετα ήρθε ως Βασιλιάς. Ο Ιησούς αποκάλεσε τα Ιεροσόλυμα «**πόλη του Μεγάλου Βασιλιά**» (Ματθ. 5/ε/35), και όταν πήγε στην πόλη τη μέρα που ο κόσμος γνωρίζει ως Κυριακή των Βαΐων, ο λαός Τον υποδέχθηκε ακριβώς ως Βασιλιά, εκπληρώνοντας την αρχαία προφητεία που έλεγε, «**Ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σε πραύς και καθήμενος επί όνου και πώλου υιού υποζυγίου**» (Ματθ. 21/κα/5) γι' αυτό και τα πλήθη φώναζαν, «**Ευλογημένος ο ερχόμενος Βασιλεύς εν ονόματι Κυρίου**» (Λουκ. 19/ιθ/38).

Αλλά αυτοί που δεν χάρηκαν βλέποντας την επέμβαση του Βασιλιά Ιησού ήταν πρώτιστα οι θρησκευτικοί και οι πολιτικοί ηγέτες. Οι Αρχιερείς δεν ήθελαν έναν Μεσσία που θα ανακατευόταν στο σύστημά τους, γι' αυτό και όταν ο Ιησούς διεκδίκησε θεία εξουσία μέσα στο Ναό, –τον οίκο του Πατρός Του– και έδωσε τους έμπορους και τους χρηματομεστίτες που είχαν εγκατασταθεί εκεί με έγκριση των αρχιερέων, πήραν

γρήγορα την απόφαση να Τον σκοτώσουν.

Αλλά το ίδιο έκανε και ο Ρωμαίος έπαρχος. Όταν ο Πιλάτος ρώτησε τον Ιησού, «**Συ είσαι ο βασιλεύς των Ιουδαίων;**» Εκείνος δεν το αρνήθηκε. Διευκρίνισε ωστόσο ότι ήρθε σταλμένος για να κηρύξει την αλήθεια της ερχόμενης Βασιλείας του Θεού. «**Η βασιλεία η εμμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου· εάν η βασιλεία η εμμή ήτο εκ του κόσμου τούτου, οι υπηρέται μου ήθελον αγωνίζεσθαι, διά να μη παραδωθώ εις τους Ιουδαίους· τώρα δε η βασιλεία η εμμή δεν είναι εντεύθεν**» είπε (Λουκ. 23/κγ/2-3, Ιωάν. 18/ιη/36). Παράλληλα τόνισε στον Πιλάτο πως και η εξουσία που εκείνος ασκούσε ως διοικητής της Ιουδαίας, δεν ήταν αξίωμα που κέρδισε με αγώνες και μόχθο αλλά του είχε παραχωρηθεί ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΔΙΚΟΥ... (Ιωάν. 19/ιθ/11).

Αλλά ο Πιλάτος δεν ήταν διατεθειμένος να ακούει από έναν ταπεινό Γαλιλαίο να αμφισβητεί την εξουσία του και επίσης δεν ήθελε να αντιμετωπίσει το δίλημμα να διαλέξει ανάμεσα σε έναν άνθρωπο **δίκαιο** και τον **Καίσαρα**. Ένας δίκαιος λιγότερο δεν έκανε μεγάλη διαφορά για τον Πιλάτο, που προτιμούσε να μην πέσει στη δυσμένεια του Καίσαρα.

Το πρόβλημα στους ανθρώπους δεν είναι το βρέφος Ιησούς ούτε ο Γαλιλαίος ραβίνος, αλλά το ποιος θα είναι Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ! Εκείνος ή εμείς; Και επειδή όλοι αισθάνονται ότι ο Ιησούς δεν πρόκειται να μείνει για πολύ βρέφος ή μαραγκός ή ραβίνος, και ότι πάντα θα διεκδικεί την βασιλική εξουσία που Του ανήκει, οι άνθρωποι σήμερα θέλουν να Τον σβήσουν εντελώς από τον χάρτη· >> να αφαιρέσουν κάθε παρουσία Του στη

Η Βασιλεία Του και η δική μας...

Οταν κάποιοι ακούνε τον Ιησού να λέει, «**Η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου**», αισθάνονται ανακούφιση! «*Η Βασιλεία Του είναι από άλλο κόσμο –σκέφτονται– δεν έχει σχέση με το δικό μας· είναι πνευματική και αυτό σημαίνει ότι οι πολιτικές μας, η εκπαίδευσή μας, η οικογένειά μας, η εργασία μας, τα χρηματά μας, η ψυχαγωγία μας, ο χρόνος μας – όλα σ' αυτόν εδώ τον κόσμο είναι δικά μας και όχι του Ιησού.*

Οπουδήποτε αλλού κι αν είναι ο Ιησούς βασιλιάς, δεν έχει καμία σχέση με την καθημερινή μου ζωή. Δεν πρόκειται να επέμβει σ' αυτόν τον κόσμο. Εάν θέλει να μου χαρίσει μια θέση στον Ουρανό στο μέλλον και ένα ευχάριστο συναίσθημα μέσα μου σήμερα, ας το κάνει. Θα περιμένω να Τον δω ίσως κάποια μέρα στον Ουρανό· σήμερα όμως, η Βασιλεία Του ας είναι έξω από αυτό τον κόσμο και προπαντός έξω από τη δική μου ζωή».

Όποιος σκέφτεται μ' αυτό τον τρόπο, δεν κατάλαβε σωστά τι εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε, «**Η βασιλεία η εμή δεν είναι εκ του κόσμου τούτου**». Δεν εννοούσε ότι δεν είχε δικαιώματα και λόγο στα πολιτικά και κοσμικά θέματα. Είπε ότι η εξουσία Του «δεν είναι **ΕΚ** του κόσμου» αλλά δεν είπε «δεν είναι **ΕΠΙ** του κόσμου». Εννοούσε, με άλλα λόγια, ότι η βασιλική Του εξουσία προέρχεται από τον Θεό και όχι από τη δύναμη των οπαδών Του. Δεν κυβερνά με ανθρώπινο δικαίωμα αλλά με θείο. Και ότι η Βασιλεία Του είναι ανώτερη από όλον αυτόν τον κόσμο, γι' αυτό και ο Ιησούς απαιτεί να βασιλεύει πάνω σε μας και πάνω στους θεσμούς μας, στην κυβέρνηση, στην εκκλησία, στο σχολείο, στην επιχείρηση και στην οικογένειά μας.

Επίσης σήμαινε ότι για κάθε απόφαση που παίρνουμε εμείς πρέπει να λογοδοτήσουμε στον Κύριο που μας έδωσε αυτή την αρμοδιότητα στην περιοχή που επηρεάζουμε, επειδή όλοι έχουμε λάβει άνωθεν κάποιο μέτρο εξουσίας, κάποια αρμοδιότητα, και είμαστε υπεύθυνοι στον βασιλιά Ιησού για το πώς χειριζόμαστε την εξουσία μας στις διάφορες σφαίρες.

Οι πολιτικοί εξουσιάζουν τους πολίτες. Οι κληρικοί εξουσιάζουν στις εκκλησίες. Οι γονείς εξουσιάζουν τα παιδιά τους. Οι δάσκαλοι εξουσιάζουν τους μαθητές. Οι προϊστάμενοι εξουσιάζουν τους εργαζόμενους. Οι καλλιτέχνες εξουσιάζουν τις σκέψεις των ανθρώπων. Η εξουσία που έχουν σ' αυτές τις διάφορες σφαίρες ή αρμοδιότητες βρίσκεται κάτω από την εξουσία του Ιησού, γι' αυτό και πρέπει να Τον τιμήσουν σε όλα, αναγνωρίζοντας το βασιλικό Του δικαίωμα. Χειριζόμαστε τις εξουσίες μας σωστά μόνο όταν συμφωνούμε με την αλήθεια που ο Ιησούς ήρθε να αποκαλύψει ή, όπως το λέει η Κ.Δ. «**παν ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, πάντα εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού πράττετε, ευχαριστούντες δι' αυτού τον Θεόν και Πατέρα**» (Κολ. 3/γ/17).

>> ζωή του κόσμου, να εξαλείψουν τις παραστάσεις της γέννησης που άλλοτε κοσμούσαν τις πλατείες και τα δημόσια κτίρια· να Τον αντικαταστήσουν με τον γλυκανάλατο, όμως τόσο βολικό Santa Claus, που μπορεί να παρουσιάζεται και σαν μεθυσμένος και σαν εμπορικός προωθητής και σαν όμορφη κοπέλα ντυμένη στα κόκκινα... Ο Χριστός, αντίθετα, επιμένει να είναι Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ!

Αυτή την αλήθεια δίδαξε ο Χριστός στον κόσμο και την ίδια αλήθεια είπε στον Πιλάτο. Όταν ο Ρωμαίος άρχοντας άκουσε τον Κύριο να λέει αυτά, ρώτησε **«Τι είναι αλήθεια;»** (Ιωάν. 18/1η/36-38), δεν θέλησε όμως να αντιμετωπίσει κατάματα την αλήθεια του Θεού. Δεν είχε διάθεση να βάλει κάτω από άλλη εξουσία το χαρακτήρα και τις αποφάσεις του. Γι' αυτό και μόλις ο Ιησούς είπε, **«Πας όστις είναι εκ της αληθείας ακούει την φωνήν μου»**, ο Πιλάτος έπαψε ν' ακούει και έφυγε χωρίς να περιμένει απάντηση.

Το ίδιο κάνουν σήμερα οι πολιτικοί των “χριστιανικών” χωρών, που αν και ονομάζονται “Χριστιανοί” και ορκίζονται στο Ευαγγέλιο –πολλές φορές μάλιστα συμμετέχουν σε θρησκευτικές εκδηλώσεις και τελετουργίες– θέλουν να ενεργούν “ανθρωπιστικά”, αποφασίζοντας σύμφωνα με τις δικές τους αντιλήψεις και προτιμήσεις.

Δεν ενδιαφέρονται για την θρησκευτική καλλιέργεια των λαών τους. Δεν υπάρχει σωστό και λάθος, λένε, και καλλιεργούν την ανοχή των διαφορετικών πεποιθήσεων μέσα σε ένα πολυπολιτισμικό και πολυθρησκευτικό περιβάλλον. Αυτός ο τρόπος σκέψης, εντούτοις, αφήνει αιωρούμενο το ερώτημα του Πιλάτου, **«Τι είναι αλήθεια;»**.

Ρωτήθηκε προηγούμενα, τι θα γινόταν αν ερχόταν ο Ιησούς στην πρωτεύουσα της χώρας μας. Οι πολιτικοί θα έσκυβαν να Τον προσκυνήσουν ή θα προσπαθούσαν να Τον συλλάβουν; Το ανώτατο δικαστήριο θα Τον τιμούσε ως τον τέλειο Δικαστή ή θα Τον δίκωκε και θα Τον κατηγορούσε ως αναρχικό;

Εάν ο Ιησούς ερχόταν στο σχολείο που πηγαίνουν τα παιδιά μας, η διευθυνση θα ζητούσε τις συμβουλές Του για το πρόγραμμα σπουδών και θα Τον καλούσε να διδάξει, ή θα Του απαγόρευε να μπει στο χώρο του σχολείου;

Εάν ο Ιησούς έμπαινε στις εκκλησίες, θα Του άρεσαν όσα συμβαίνουν εκεί ή θα έβγαζε έξω όσους μεταχειρίζονται την εκκλησία περισσότερο ως επιχείρηση παρά ως τόπο προσευχής;

Εάν ο Ιησούς έμπαινε στο χώρο της εργασίας σας, θα θέλατε να μείνει εκεί και να βλέπει πώς εργάζεστε ή θα θέλατε να φύγει για να μπορείτε να συνεχίσετε τη δραστηριότητά σας ως συνήθως;

Εάν ο Ιησούς έμπαινε στο σπίτι σας την ώρα που παρακολουθείτε τηλεόραση, θα Τον προσκαλούσατε να καθίσει κοντά σας ή θα νιώθατε ντροπισμένοι γι' αυτά που βλέπετε και γρήγορα θα αλλάζατε κανάλι, με την ελπίδα ότι δεν θα μείνει πολλή ώρα;

Πολλοί προσεύχονται τακτικά: «ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ!» πόσοι όμως εννοούν αυτό που λένε; Στο ερώτημα “Πού είναι ο γεννηθείς βασιλεύς” οφείλουμε να ξέρουμε και να απαντήσουμε ότι δεν είναι μόνο στον Ουρανό «εν δεξιά του Θεού» αλλά και στην καρδιά και στη ζωή μας! ☹

Άγιοι Πάντες

Είσαστε λεγεώνα,
όλοι εσείς, οι ανώνυμοι,
οι χωρίς τίτλους,
που ταπεινά
αφήσατε να επέμβει στη ζωή σας
η Βασιλεία του Θεού.

(...)

Καθένας από μας θέλει να πιστεύει
ότι όλοι αυτοί που αγαπήσαμε,
όλοι αυτοί που μας αγάπησαν,
αποτελούν την ομήγυρή σας.

Παρά τις αδυναμίες σας,
παρά τις αμαρτίες σας, χωρίς αμφιβολία,
η αγάπη του Θεού ήταν πιο δυνατή στη ζωή σας
γιατί δεν Του κλείσατε ποτέ την πόρτα.

Σήμερα, ανήκει σ' εμάς
να βιώσουμε
όπως εσείς ζήσατε.

Έναν ανώνυμο άγιο
είναι πιο εύκολο
να τον μιμηθεί κανείς
από έναν άγιο ηρωικό και μεγαλειώδη.
Σας ευχαριστούμε όλους εσάς που δώσατε μαρτυρία
στην ταπεινή αγιοσύνη της κάθε μέρας.

[Περιοδικό «Ανοιχτοί Ορίζοντες», 11/2005]

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ

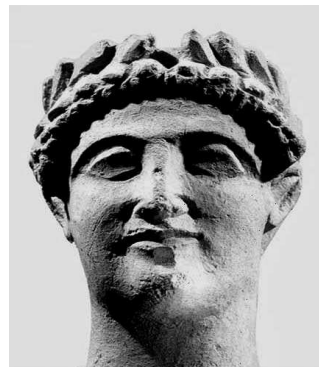

της Μαρίας Γανίτη
Χαραλαμπίδου
1927 - 2005

Όταν δυνουμαι
ναι το γαιχνάμου Αμέσως
όταν μας δύνουν
και το θυμομαρται βάντα

Louis Sintas

Ποιοι διώκουν σήμερα τον Ιησού;

Τον Ιησού δεν Τον κυνήγησαν βασικά οι Ρωμαίοι κατακτητές της χώρας Του ούτε το ανώνυμο πλήθος των Ιουδαίων. Τον Κύριο Τον κατέτρεξαν ήδη από την αρχή της ζωής Του οι κατέχοντες την εξουσία, πρώτα οι πολιτικοί και ύστερα οι θρησκευτικοί.

Πρώτα κυνηγήθηκε από τον βασιλιά Ηρώδη τον Μέγα, μόλις έμαθε για τη γέννησή Του από τους Μάγους που ήρθαν στα Ιεροσόλυμα ζητώντας να βρουν και να προσκυνήσουν τον νέο «**βασιλέα των Ιουδαίων**». Μη μπορώντας να ζήσει στην υποψία ότι κάποιος άλλος θα μπορούσε ίσως να του πάρει το θρόνο, φρόντισε να Τον βγάλει από τη μέση και, για να είναι απόλυτα σίγουρος για την επιτυχία του, διέταξε να σκοτώσουν όλα τα αγόρια που γεννήθηκαν στην περιοχή της Βηθλεέμ «**από δύο ετών και κατωτέρω**».

Στη συνείδηση του κόσμου ο Ηρώδης έμεινε ως θηριώδης. Πώς κάποιος θα μπορούσε να διατάξει ένα τέτοιο έγκλημα όπως η Σφαγή των αθώων Νηπίων της Βηθλεέμ!

Αλλά ο Ηρώδης είναι γνωστός και για πολλά άλλα εγκλήματά του, όπως ότι εκτέλεσε 45 από τους πλουσιότερους αριστοκράτες για να πάρει την

περιουσία τους, σκότωσε τη σύζυγό του Μαριάμνη, τη μητέρα της Αλεξάνδρα και τον αδελφό της, τους γιους του Αλέξανδρο, Αριστόβουλο και Αντίπατρο, καθώς και πολλούς από τους καλύτερους προσωπικούς του φίλους. Διέταξε επίσης να εκτελεστούν όλοι οι σημαντικοί άνθρωποι του εβραϊκού έθνους την ημέρα του θανάτου του, όμως η διαταγή του δεν πραγματοποιήθηκε.

Υπάρχει εντούτοις και μια άλλη μορφή του Ηρώδη, εκείνη του **υποστηρικτή της θρησκείας**. Όχι βέβαια ότι ο Ηρώδης ήταν πιστός Ιουδαίος. Αυτό δεν ήταν δυνατό επειδή ήταν Ιδουμαίος στην καταγωγή.

Παρ' όλα αυτά, όμως, είχε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις θρησκευτικές ανάγκες του Ισραηλιτικού λαού στον οποίο οι Ρωμαίοι τον διόρισαν βασιλιά. Αυτός ξεκίνησε το έργο της τρίτης ανοικοδόμησης του Ναού των Ιεροσολύμων, έργο που κράτησε περισ-

σότερα από σαράντα έξη ολόκληρα έτη (Ιωάν. 2/β/19) και θαυμάστηκε από όλο τον τότε κόσμο, ακόμη και από τους μαθητές του Χριστού (Ματθ. 24/κδ/1).

Με τον τρόπο αυτό ο Ηρώδης έγι-
νε το πρότυπο πολλών μεταγενέ-
στερων ηγετών, οι οποίοι φρόντισαν
τη θρησκεία, ιδιαίτερα μάλιστα τη χρι-
στιανική, ενώ κατά βάθος ήταν μορφές
κάθε άλλο παρά ευσεβείς.

Οι άνθρωποι αυτοί όμως ενδιαφέ-
ρονται όχι τόσο για τη θρησκεία της ο-
ποίας ηγούνται αλλά μάλλον για την
θέση τους σε κάποιους “θρόνους” και
τη διαδοχή τους σ’ αυτούς από ανθρώ-
πους του οικογενειακού τους περιβάλ-
λοντος ή της δικής τους επιλογής, οι
οποίοι πολλές φορές στερούνται των
βασικών κριτηρίων.

Επεξεργάζονται ίντριγκες και δια-
μορφώνουν “κλίμα” ώστε να ταυτίσουν
το χώρο όπου ηγούνται με το πρόσω-
πο και το όνομά τους και να επιβάλουν
τις επιλογές τους ύστερα από την απο-
δημία τους.

Για να επιτύχουν το σκοπό τους οι
άνθρωποι αυτοί προβαίνουν σε διάφο-
ρα εγκλήματα –μάλλον ηθικής εξόντω-
σης εκείνων τους οποίους φοβούνται–
που συνήθως εκδηλώνονται με διάφο-
ρους αφορισμούς ή αποκοπές από τα
εκκλησιαστικά σώματα και διακονίες.

Απέναντι σ’ αυτές τις πρακτικές,
που κάθε άλλο παρά σπάνιες εί-
ναι, ο Χριστός επισημαίνει πως κάθε

φορά που κάποιοι διώκουν αληθινούς
μαθητές Του, το κυνηγητό αυτό το θε-
ωρεί ότι γίνεται σε βάρος Του: **«Αλη-
θώς σας λέγω, καθ’ όσον εκάμετε εις
ένα τούτων των αδελφών μου των ε-
λαχίστων, εις εμέ εκάμετε»**, είπε ο
Χριστός και ο λόγος Του αυτός έχει
ισχύ και για την καλή και για την κακή
συμπεριφορά (Ματθ. 25/κε/40,45).

Επιπλέον, ο ίδιος είπε ότι: **«όστις
δεν συνάγει μετ’ εμού σκορπίζει»**
(Ματθ. 12/ιβ/30) και πόσο αυτό ταιριά-
ζει με όσους, συνειδητά ή όχι, γίνονται
αφορμή για το διασκορπισμό των πι-
στών, που τόσο συχνά βλέπουμε ιδιαι-
τερα στις ημέρες μας!

Τον Χριστό, συνεπώς, δεν Τον διώ-
κουν μόνο οι αντίθετοι κοσμικοί άρ-
χοντες αλλά και πολλοί θρησκευτικοί
ηγέτες, οι οποίοι επιτίθενται σε βάρος
συγχριστιανών τους, πολλές φορές
μάλιστα με την δικαιολογία ότι υπο-
στηρίζουν την ειρήνη ή την τάξη στις
εκκλησίες τους, ενώ στην πραγματικό-
τητα ενδιαφέρονται αποκλειστικά και
μόνο για την προσωπική τους επιβε-
βαίωση και επιβολή στο εκκλησιαστικό
σώμα το οποίο κατάφεραν να ηγού-
νται.

**Καθένας, λοιπόν, που για δικούς
του λόγους τολμά να διώκει άλλους
συγχριστιανούς του, δεν είναι καθό-
λου διαφορετικός από τον Ηρώδη και
μάλλον θα πρέπει να σκέφτεται για
την απολογία που θα χρειαστεί να
δώσει κάποια μέρα στον δικαιοτάτο
Κριτή. ❧**

Ένα τραγικό ιστορικό στη χριστουγεννιάτικη φαντασμαγορία

Η σφαγή των νηπίων της Βηθλεέμ

Το επεισόδιο της Σφαγής των Νηπίων μνημονεύεται μόνο από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου (2/β/16-18). Δεν μιλούν γι' αυτό ούτε οι άλλοι Ευαγγελιστές ούτε ο ιστορικός Ιώσηπος. Για το λόγο αυτό έχουν εκφραστεί αμφιβολίες για την ιστορικότητα αυτής της περικοπής.

Όσον αφορά τη μοναδική αναφορά από τον Ματθαίο, η αλήθεια είναι ότι αυτό δεν είναι το μοναδικό γεγονός που καταγράφεται μόνο από μια ιστορική πηγή, ο δε Ιώσηπος έχει παραλείψει και άλλα γεγονότα από την ιστορία του.

Χωρίς αμφιβολία, εντούτοις, μεγάλη ευθύνη για την αμφισβήτηση των σκεπτικιστών έχουν οι άνθρωποι της εκκλησιαστικής παράδοσης, οι οποίοι θέλοντας να παρουσιάσουν τον Ηρώδη ακόμη χειρότερο από ό,τι ήταν πραγματικά, χρησιμοποίησαν υπερβολικούς αριθμούς. (Η βυζαντινή παράδοση μιλάει για 14.000 νήπια, η συριακή ανεβάζει τον αριθμό τους στις 64.000, ενώ κάποιοι τα ταύτισαν με τις 144.000 που αναφέρονται στην Αποκάλυψη). Επηρεασμένοι από τέτοια νούμερα πολλοί εύλογα σκέφτονται ότι ένα τόσο φοβερό γεγονός όπως η εξόντωση όλων τα μικρών παιδιών μιας πόλης, θα ήταν απίθανο να μην αναφερθεί από πολλές πηγές.

Οι παραπάνω αριθμοί, όμως, είναι εντελώς εξωπραγματικοί. Αν και σήμε-

ρα η Βηθλεέμ έχει περίπου 22.000 κατοίκους, την εποχή της γέννησης του Χριστού δεν ήταν παρά μια μικρή κωμόπολη που μαζί με τα περίχωρά της είχε πληθυσμό περίπου 1.000 κατοίκων. Τα νήπια που αντιστοιχούν σε τέτοιο πληθυσμό, λαμβάνοντας υπόψη και τα ποσοστά βρεφικής θνησιμότητας της εποχής εκείνης, δε θα μπορούσαν να ήταν πολύ περισσότερα από είκοσι. Αν αυτός ο αριθμός είναι σωστός, η σφαγή 20 περίπου παιδιών μέσα σ' εκείνο το ιστορικό πλαίσιο με τις ατέλειωτες πολιτικές δολοφονίες, εύκολα θα ξέφευγε της προσοχής του κόσμου έξω από αυτήν.

Η επόμενη αρχαία πηγή που αναφέρει για τη σφαγή των νηπίων είναι ο Μακρόβιος (395–423 μ.Χ.), ένας ειδικολάτρης συγγραφέας, που στο βιβλίο του «*Saturnalia*» γράφει τα εξής: «Όταν ο [Αύγουστος] άκουσε ότι ο βασιλιάς των Εβραίων Ηρώδης διέταξε να σκοτωθούν όλα τα αγόρια της Συρίας κάτω των δύο ετών και ότι ο γιος του βασιλιά ήταν μεταξύ αυτών που σκοτώ-

θηκαν, είπε, “Θα προτιμούσα να ήμουν γουρούνι του Ηρώδη παρά γιος του”».

Είναι προφανές ότι ο Μακρόβιος δεν πήρε την πληροφορία του από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, αφού έχει ενώσει δύο χωριστά επεισόδια — τη σφαγή των νηπίων και τη δολοφονία ενός από τους γιους του ίδιου του Ηρώδη — ο οποίος ήταν ενήλικος και σκοτώθηκε χωριστά από εκείνα τα παιδιά — και αφετέρου τοποθετεί το γεγονός στη Συρία αντί της Βηθλεέμ.

Με δεδομένο ότι ακόμη και σήμερα εύκολα θα βρει κανείς ανθρώπους που πιστεύουν ότι υπάρχουν “Δώδεκα Ευαγγέλια” και άλλες παρόμοιες ανακρίβειες, το λάθος του Μακρόβιου δεν είναι αδικαιολόγητο όταν σκεφτεί κανείς τα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει και τη σπανιότητα των μέσων ενημέρωσης εκείνης της εποχής.

Ο Ηρώδης ήταν πασίγνωστος για τα πολλά εγκλήματα που έκανε ή διέ-

ταξε στη μακρόχρονη βασιλεία του, τα περισσότερα από τα οποία είχαν αφορμή τη ζηλοτυπία και την παράνοια του σχετικά με το θρόνο. Ο Ιώσηπος γράφει ότι δεν σταμάτησε ποτέ να εκδικείται εκείνους που έκαναν το λάθος να συμμαχούν με τους εχθρούς του. Ας μην ξεχάσουμε δε ότι η γέννηση του Ιησού έγινε μόλις λίγα χρόνια πριν το τέλος της βασιλείας του, σε μια περίοδο που μπορεί να περιγραφεί ως η πιο παρανοϊκή και ζηλότυπη της ζωής του. **1**

Σημειώσεις:

- Ιώσηπου, *Ιουδ. Αρχαιολ.* 15.2, 17:172-178.
Barnett P., *Is the New Testament Reliable?*, p. 103.
Brown R., *The Birth of the Messiah*, pp. 204-05.
France R.T., “Herod and the Children of Bethlehem,” *Novum Testamentum* 21:98-120.
Hagner D.A., *World Biblical Commentary*, Matthew 1-13, p. 37.
Keener C.S., *A Commentary on the Gospel of Matthew*, p. 111.
Macrobius, *Saturnalia* II. iv. II.

Άχρηστη Ενότητα

Συχνά βλέπουμε φωτογραφίες ανάλογες με την παραπλεύρως, που δήθεν μιλούν για μια ενότητα στενής, σφιχτής, αδιάσπαστης, όπως εδώ τα ενωμένα χέρια. Και είναι όντως χρήσιμη η ενότητα σε πάρα πολλές περιστάσεις της ζωής.

Όμως ενότητα τέτοιας μορφής, κρύβει έναν μεγάλο κίνδυνο που πρέπει να επισημανθεί, ιδιαίτερα για εκείνους που ενδιαφέρονται έντονα για την ονομαζόμενη “ενότητα της εκκλησίας”.

Αν κάποιος έσπευδε να ρωτήσει, –Πού βρίσκεται αυτός ο κίνδυνος; θα απαντούσαμε ότι βρίσκεται ακριβώς στο σημείο ότι τα χέρια στη φωτογραφία μας είναι ΣΦΙΧΤΑ ΔΕΜΕΝΑ μεταξύ τους και, όπως όλοι γνωρίζουμε, για να μπορέσουν τα χέρια να εργαστούν ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΥΘΟΥΝ από κάθε δεσμό, από κάθε χειραψία, από κάθε αγκάλιασμα.

Τα χέρια πρέπει να είναι ΕΛΕΥΘΕΡΑ ώστε να μπορούν να κινηθούν το καθένα όπως χρειάζεται, για να επιτύχουν το έργο που αναλαμβάνουν από τον εγκέφαλο και σύμφωνα με τις οδηγίες που δίνει η κεφαλή στο κάθε ένα μέλος, ακόμη και στο πιο μικρό τους δάκτυλο!

Υπάρχουν όμως πολλοί εκκλησιαστικοί ηγέτες, που εκείνο που τους ενδιαφέρει, ίσως το μόνο θα λέγαμε, δεν είναι πώς τα χέρια θα μπορέσουν να εργαστούν και να επιτελέσουν κάποιο έργο, αλλά πώς τα χέρια θα βρίσκονται συνεχώς κάτω από το δικό τους έλεγχο, υποστηρίζοντας όχι το έργο και τον σκοπό της εκκλησίας αλλά το πρόσωπο και το κύρος του ηγέτη.

Ο Χριστός, αντίθετα, δεν κράτησε “κοντά Του” τους μαθητές Του αλλά τους ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ στον κόσμο, ως «**μάρτυρές Του**» και επίσης «**ως πρόβατα εν μέσω λύκων**», δίνοντάς τους συνάμα την υπόσχεση ότι **ΕΚΕΙΝΟΣ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΟΝΤΑ ΤΟΥΣ**.

Εκείνο που χρειαζόμαστε, λοιπόν, δεν είναι μια άχρηστη ενότητα, αλλά μια χρήσιμη ΔΙΑΘΕΣΗ, όπου κάθε μέλος θα είναι χαρούμενο να εκτελεί το έργο της αποστολής του και κάθε σκεύος θα είναι «**ηγιασμένον και εύχρηστον εις τον δεσπότην, ητοιμασμένον εις παν έργον αγαθόν**» (Β' Τιμ. 2/β/21).

Μια δεύτερη ματιά

« S A N T O S U B I T O »

Οσοι παρακολούθησαν την κηδεία του πάπα Ιωάννη-Παύλου Β΄ τον περασμένο Απρίλιο, χωρίς αμφιβολία πρόσεξαν κάποια πανό με την επιγραφή «**SANTO SUBITO**» [=άγιος τώρα] (βλ. φωτογραφία).

Δεν είναι της παρούσας να ασχοληθούμε με τον τρόπο που η Ρωμαιοκαθολική ή άλλες εκκλησίες προβαίνουν στην αγιωνυμία διαφόρων προσώπων, σημειώνουμε όμως ότι το κάνουν οπωσδήποτε **ΠΡΙΝ από την ώρα του Θεού**. [Μάλιστα υπάρχουν και άλλοι που θεωρούν τους ηγέτες τους “άγιους” και “παναγιότατους” ενώ ακόμη ζουν...]

Εμείς αναγνωρίζουμε αυτό το δικαίωμα μόνο στον καρδιογνώστη Θεό και τον Υιό Του, Κύριο Ιησού Χριστό, στον οποίο μόνον ο Πατέρας έδωσε το δικαίωμα της κρίσης: «**Επειδή ουδέ κρίνει ο Πατήρ ουδένα, αλλ’ εις τον Υιόν έδωκε πάσαν την κρίσιν, διά να τιμώσι πάντες τον Υιόν καθώς τιμώσι τον Πατέρα**» (Ιωάν. 5/ε/21).

Ωστόσο το νόημα εκείνης της επιγραφής δεν είναι εκτός της καθημερινής χριστιανικής πραγματικότητας, αντίθετα μάλιστα θα λέγαμε πως όλοι οι πιστοί του Χριστού θα έπρεπε να έχουν εμπρός τους ένα τέτοιο μήνυμα: «**ΑΓΙΟΣ ΤΩΡΑ!**», αφού ο Χριστός χάρισε στους ανθρώπους που απαρτίζουν την Εκκλησία Του, τη δικαίωση και την αγιοσύνη, που δεν είναι επίτευγμα της ανθρώπινης φύσης, προσπάθειας ή δύναμης, αλλά δώρο του Θεού, «**επειδή και ο αγιάζων και οι αγιαζόμενοι εξ ενός είναι πάντες· δι’ ην**

αίτιαν δεν επαισχύνεται να ονομάζη αυτούς αδελφούς» (Εβρ. 2/β/10-11). Έτσι στο τελευταίο δείπνο ακούμε τον Χριστό να προσεύχεται: «**Αγιάσον αυτούς εν τη αληθεία σου· ο λόγος ο ιδικός σου είναι αλήθεια. Καθώς εμέ απέστειλας εις τον κόσμον, και εγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον· και υπέρ αυτών εγώ αγιάζω εμαυτόν, διά να ήναι και αυτοί ηγιασμένοι εν τη αληθεία**» (Ιωάν. 17/ιζ/17-19).

SANTO SUBITO, λοιπόν, αλλά όχι όπως κάνουν οι καρδινάλιοι αλλά αυτό όπως ζητά από εμάς ο Θεός όταν λέει, «**Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας· θέλετε λοιπόν αγιασθή και θέλετε είσθαι άγιοι, διότι άγιος είμαι εγώ**» (Λευ. 11/α/44) και επαναλαμβάνεται από τον απόστολο Πέτρο, «**Άγιοι έσεσθε ότι άγιος ειμί**» (Α΄ Πέτρ. 1/α/16).

Αν τούτο πρέπει να πραγματοποιηθεί στη ζωή μας, γιατί άραγε να μη γίνει ΤΩΡΑ; – SANTO SUBITO λοιπόν!

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Μελέτη του περιοδικού «**Christianity Today**» έδειξε ότι τα χρήματα που διακινούν οι εκκλησίες της Αμερικής κατά μέσο όρο ξοδεύονται ως εξής:

- 50% σε μισθούς,
- 20% για οικοδόμηση κτιρίων,
- 15% για λειτουργικά έξοδα και
- 15% για την ιεραποστολή.

Με άλλα λόγια, τα περισσότερα χρήματα πηγαίνουν για τους ίδιους τους πιστούς (μισθοί, κτίρια, ανέσεις) ενώ τα λιγότερα χρήματα για την εξάπλωση της

εκκλησίας και τους ανθρώπους της ανάγκης.

Αν και τα πράγματα στη χώρα μας δεν είναι απολύτως ανάλογα με εκείνα των ΗΠΑ, σίγουρα ακολουθούν κατά πόδας, τουλάχιστον όσον αφορά τις τάσεις.

Αν όμως κάποιος έκανε μια σύγκριση των παραπάνω ποσοστών και δαπανών με τον τρόπο που διαχειρίζονταν τα χρήματα οι ηγέτες της αποστολικής εκκλησίας, θα έβρισκε καμία ομοιότητα; Πολύ αμφιβάλλουμε. **Π**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ

«Η αναζωπύρωση ξεκινά από κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, έναν-έναν που θα ευθυγραμμιστεί με τις θείες απαιτήσεις. Είναι μια φλόγα Θεού που κάθεται σε κάθε κεφάλι χωριστά και μπαίνει μέσα σε κάθε καρδιά. Τη γνησιότητά της ποτέ δε θα μπορέσει κανείς να τη γευτεί από την επίδραση του περιβάλλοντος ή περιμένοντας να πάρει κάτι από το μερίδιο των άλλων. Καλεί και σένα και μένα ο Κύριος να πάρουμε απευθείας από το χέρι Του την ευλογία, και όχι μέσω άλλων. Κι αφού πράγματι έτσι έχουν τα πράγματα, αφού δηλαδή η Πεντηκοστή είναι η πλήρωση

με το Πνεύμα του καθένα μας ξεχωριστά, γιατί να μη γίνει δική μου και δική σου την ώρα τούτη; Γιατί να περιμένεις να τη δεις στους άλλους πρώτα και όχι σε σένα; Γιατί ακόμα να αφήνεις τον καιρό να περνά με διαρκείς αναβολές, ενώ μπορείς να την πάρεις για τον εαυτό σου τώρα; (...)»

Αυτά έγραφε ο «Χριστιανικός Ημεροδείκτης» στις 27-11-2004, αλλά πόσοι τα πρόσεξαν; **Π**

ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Στην εφημερίδα «**ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ**», (28-8-05, σελ. 34-35) διαβάσαμε ρεπορτάζ που αναφερόταν στους Έλληνες Ιατροδικαστές, που και αυτοί είναι άνθρωποι ομοιοπαθείς με μας και ομολογούν ότι δεν έχουν εξοικειωθεί με την ιδέα του θανάτου και πως έχουν τους ίδιους φόβους με κάποιον που κάνει μια εντελώς φυσιολογική δουλειά. Ωστόσο λένε «πως η δουλειά τους έχει κάνει να ε-

κτιμήσουν το μεγαλείο της δημιουργίας» και ότι «το επάγγελμά τους τους έφερε πιο κοντά στον Θεό».

«Ο Θεός σε βοηθάει να μην τρελαθείς», λέει ο κ. Ν. Καλογριός και ση-

μειώνει πώς η εικόνα των δυστυχημάτων τον προσγειώνει. «**Η ματαιότητα...σε όλο της το μεγαλείο. Αρκεί ένα δευτερόλεπτο για να διαλυθούν όλα...**», λέει, και ομολογεί ότι «**αυτή η συχνή επαφή με τον θάνατο**» τον έχει κάνει να έχει και μια ιδιαίτερη σχέση με το... «**μετά θάνατον**». Όταν βλέπεις τόσα πτώματα πάνω στα τραπέζια, και σκέφτεσαι ότι αυτοί οι άνθρωποι μέχρι και πριν από λίγες ώρες πίνανε, γλεντάγανε, αγαπιόντουσαν, τότε έρχεσαι σε επαφή με τον Θεό και με ό,τι αυτό σημαίνει. Ίσως είναι ο μόνος τρόπος για να μην τρελαθείς.

Επίσης ο κ. **N. Καρακούκης**, Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Ιατροδικαστών, πιστεύει στη ζωή μετά θάνατο. «**Από όλα αυτά που έχω βιώσει, η πίστη μου ενδυναμώθηκε. Έχω δει την αποδό-**

μηση της ανθρώπινης δημιουργίας και μέσα από αυτό κατάλαβα το μεγαλείο της δημιουργίας».

Τέλος όπως αποκάλυψε ο Προϊστάμενος της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών κ. **Φίλιππος Κουτσάφτης**, διαβάζει περισσότερο από ποτέ την Αγία Γραφή. Πιστεύει στη μετά θάνατον ζωή και προσδοκά ανάσταση νεκρών. «**Είμαι συνειδητός Χριστιανός, μελετώ την Αγία Γραφή. Δεν είμαι απλά θρησκευόμενος. Τολμώ να πω ότι είμαι λίγο θρησκευόμενος και πάρα πολύ πιστός**».

Άραγε ποιοι επιστήμονες είναι καταλληλότεροι να μιλήσουν για τον Θεό και τον άνθρωπο; Ίσως η φωνή των ιατροδικαστών πρέπει να θεωρηθεί περισσότερο προσγειωμένη στην πραγματικότητα.

Ο Χ Ι Π Α Ν Τ Α Ε Υ Κ Ο Λ Η Η Α Π Α Ν Τ Η Σ Η

Οι συγγενείς των θυμάτων, από τη μεριά τους, βλέπουν εντελώς διαφορετικά τα πράγματα. Όπως είπε στο προαναφερθέν ρεπορτάζ η κυρία **Γ. Σιδέρη**, κλινική ψυχολόγος - ψυχοθεραπεύτρια, που συμμετέχει στη Μονάδα Ψυχολογικής Υποστήριξης, ο χειρισμός και η στήριξη ανθρώπων που έχουν βιώσει την απώλεια των δικών τους με τον πιο τραγικό τρόπο είναι πολύ δύσκολη.

«**Η αντιμετώπιση είναι διαφορετική, εξαρτάται από την έκταση και το μέγεθος του συμβάντος, αλλά και την αιτία που το προκάλεσε**». Και συνεχίζει: «**Σε πολλά δυστυχήματα οι συγγενείς βιώνουν έντονα το αίσθημα της αδικίας, όπως στην προκειμένη περίπτωση [του αεροπορικού δυστυχήματος] είδαμε τους συγγενείς γεμάτους θυμό κατά της εταιρείας, η έντασή τους είχε αποδέκτη (...). Σε άλλες όμως περιπτώσεις αποδέκτης δεν υπάρχει. Σε φυσικές καταστροφές, για παράδειγμα, μέ-**

νει συνήθως ένα μεγάλο "γιατί Θεέ μου", χωρίς απάντηση».

Χωρίς αμφιβολία πολύτιμος ο ρόλος των ειδικών σε τέτοιες δύσκολες ώρες, όμως γίνεται δύσκολος και αναποτελεσματικός όταν οι γνώσεις τους είναι μόνο επιστημονικές, οπότε και δεν έχουν να προσφέρουν την παρηγοριά που μόνο ο λόγος του Θεού παρέχει στους πιστούς του Χριστού...

Δόξα στον Θεό που η Βίβλος υπόσχεται την ΑΝΑΣΤΑΣΗ κι αυτή την ελπίδα μόνο ο Χριστός μπορεί να τη χαρίσει, Εκείνος που έγινε «ΑΠΑΡΧΗ ΤΩΝ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΩΝ»!!!

Είναι ο Χριστός ...βασιλιάς μας;

Εκκοσμίκευση – Η θρησκευτική “παγκοσμιοποίηση”

Τους περασμένους αιώνες οι βασιλείς και γενικά οι ηγέτες των λεγόμενων “χριστιανικών” λαών προσπαθούσαν να πείσουν ότι κατέχουν τη θέση τους «**ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ**». Σήμερα όμως οι περισσότεροι πολιτικοί κάνουν το παν για να θέσουν τις πράξεις και αποφάσεις τους έξω από την αλήθεια του Θεού και τον έλεγχό Του. Θέλουν να ενεργούν “ανθρωπιστικά”, αποφασίζοντας σύμφωνα με ανθρώπινες αντιλήψεις και προτιμήσεις.

Καθένας πρέπει να μπορεί να ζει μέσα στην κοινωνία σύμφωνα με τις ιδιαίτερες προτιμήσεις του, λένε, και αδιαφορούν για τα εντάλματα της χριστιανικής πίστης ενώ παράλληλα προσπαθούν να καλλιεργήσουν στους λαούς αντίληψη και στάση ανοχής έναντι των διαφορετικών πεποιθήσεων, όχι μόνο σε επουσιώδη ζητήματα γούστου αλλά και σε ό,τι αφορά τις διάφορες θρησκείες, παραμερίζοντας τον Θεό, επειδή ζούμε σε περιβάλλον πολυπολιτισμικό και πολυθρησκευτικό.

Αν και πολλοί από αυτούς υποστηρίζουν ότι πιστεύουν στον Βασιλιά Ιησού, στην πραγματικότητα επιλέγουν

να Τον αγνοούν στις αποφάσεις και τις πράξεις τους.

Είτε τους αρέσει είτε όχι, κάθε άνθρωπος τελικά πρόκειται να λογοδοτήσει όχι στους πολιτικούς ή τους γκουρού της Νέας Εποχής ή της Νέας Τάξης, αλλά στον ίδιο τον Θεό. Η σύγχρονη αντίληψη, εντούτοις, βλέπει την πίστη σαν ένα ιστορικό λείψανο που πρέπει να αγνοείται στις πρακτικές υποθέσεις. Η θρησκεία είναι χρησιμη ως μέσο καθοδήγησης των λαών και ως αφορμή για εορτασμούς αλλά η ελπίδα του κόσμου λένε είναι αφενός η πολιτική παγκοσμιοποίηση και αφετέρου η θρησκευτική εκκοσμίκευση.

Αυτή η δήλωση δε μπορεί να σταθεί για δύο λόγους. Πρώτα απ’ όλα “η ελπίδα του κόσμου” δεν είναι η πολιτική. Ούτε οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε η Ρωσία και καμία άλλη χώρα, μα ούτε η ελεύθερη αγορά η παγκοσμιοποίηση και οποιοδήποτε οικονομικό και πολιτικό σύστημα ή έθνος δεν έχουν κάτι σταθερό ώστε να γεννήσουν ελπίδα. Οι παγκόσμιοι πόλεμοι του 20ού αιώνα αλλά και οι πρό-

σφατοι δῆθεν “αντιτρομοκρατικοί” πόλεμοι απέδειξαν ακριβώς το αντίθετο.

Το δεύτερο λάθος είναι πως, σι-
δήποτε καλό και αν υπάρχει πίσω από
τις ανθρώπινες αυτές προσπάθειες
–σε όλες ή κάθε μία χωριστά–, το ό-
φελος δεν προέρχεται από την εκκο-
σμίκευση.

Η μόνη ελπίδα και το μόνο όφελος
αυτού του κόσμου είναι ο Ιησούς.

Η αλήθεια **για την εκκοσμίκευση**

Η λέξη “κοσμικός” μπορεί να χρη-
σιμοποιηθεί μερικές φορές με μια θε-
τική έννοια, για να εξηγήσει ότι τα
κρατικά ιδρύματα είναι [ή μάλλον θα
έπρεπε να είναι] χωριστά από τα θρη-
σκευτικά συστήματα· ότι οι εκπρόσω-
ποι των εκκλησιών και οι πολιτικοί έ-
χουν ξεχωριστούς τομείς ευθύνης,
χωρίς να μπορεί να εξουσιάσει ο
ένας στον άλλο· ότι η εκκλησία δεν
πρέπει να κυβερνάει το κράτος ούτε
το κράτος να κυβερνάει την εκκλη-
σία· ότι εκκλησία και κράτος είναι ε-
ντελώς χωριστά πράγματα, που πρέ-
πει να μπορούν να λειτουργούν ανε-
ξάρτητα, το καθένα στη δική του
σφαίρα.

Έτσι η κυβέρνηση είναι κοσμική
υπό την έννοια ότι δεν μπορεί να είναι
βραχίονας της θρησκείας. Έχει κα-
θήκον να διατηρεί μια δίκαιη πολιτική
και κοινωνική τάξη απέναντι σε όλους
τους πολίτες, χωρίς διακρίσεις εξαι-
τίας των θρησκευτικών τους πεποι-
θήσεων, και όχι να κηρύττει θρησκευ-

**Όταν ο Χριστός δεν τιμάται ως
Κύριος και Βασιλιάς, είναι μόνο
ζήτημα χρόνου ώσπου οι
άνθρωποι να κοιτάζουν στην
κυβέρνησή τους με
θρησκευτικό σεβασμό και να
προσκυνούν την εξουσία της.**

τικές διδασκαλίες που ανήκουν στην
περιοχή της θρησκείας.

Η εκκοσμίκευση, αντίθετα, πι-
στεύει ότι ο Θεός δεν αξίζει τίποτα,
και η ανώτατη εξουσία και αυθεντία
στη ζωή είναι η πολιτική και το χρήμα,
η ελεύθερη αγορά, ο ανταγωνισμός
και άλλα παρόμοια και αβάσιμα με
πάνω απ’ όλα τον άνθρωπο.

Η εκκοσμίκευση **δεν είναι κάτι νέο**

Αλλά αυτό μάς θυμίζει μια παλιά ι-
στορία, αφού ήδη από την Εδέμ ο πό-
θος των ανθρώπων ήταν να γίνουν
«**ως θεοί**», γι’ αυτό και διάλεξαν να
παραβούν τη θεία εντολή και να φάνε
από το δέντρο της γνώσης του καλού
και του κακού. Το ίδιο αργότερα και ο
Κάιν προσπάθησε να πλησιάσει τον
Θεό από ένα “δικό του” δρόμο, γι’
αυτό και η θυσία του απορρίφθηκε
από τον Κύριο.

Πολλά χρόνια μετά την έξοδο
τους από την Αίγυπτο, οι Ισραηλίτες
ζήτησαν να έχουν βασιλιά όπως τα
άλλα έθνη. Μέχρι τότε ο μόνος βασι-
λιάς τους ήταν ο Θεός, η διακυβέρνη-
ση ήταν χαλαρή και το Ισραήλ ήταν
μια συνομοσπονδία δώδεκα φυλών
που η κάθε μια είχε τη δική της τοπι-

κή ηγεσία. Όμως οι άνθρωποι απέρριψαν αυτή τη ρύθμιση και απαίτησαν ισχυρή κεντρική κυβέρνηση, όπως έβλεπαν στους γύρω λαούς. Ο Θεός είπε τότε στον προφήτη Του, **«Δεν απέβαλον σε, αλλ' εμέ απέβαλον από του να βασιλεύω επ' αυτούς»** (Α' Σαμ. 8/η/7) και τους επέτρεψε να έχουν βασιλιά όπως θέλησαν. Προηγούμενα όμως τους προειδοποίησε ότι αυτός ο βασιλιάς θα ανάγκαζε τους γιους τους να υπηρετούν στο στρατό και να κάνουν άλλες αναγκαστικές εργασίες· ότι οι κόρες τους θα αναγκάζονταν να κάνουν τα καπρίτσια του βασιλιά και ότι μέσω της φορολογίας θα αύξανε τον πλούτο του, για να τον διανύμει έπειτα σε εκείνους που ήθελε να πλουτίσει. **«Σεις θέλετε είσθαι δούλοι αυτού»**, είπε ο Θεός (Α' Σαμ. 8/η/17), και έτσι οι άνθρωποι απέκτησαν γήινο βασιλιά, χάνοντας παράλληλα την ελευθερία τους, όπως είχε προειδοποιήσει ο Θεός.

Ο κλήρος συνεργάζεται και υπηρετεί την εκκοσμίκευση

Αν όμως για τους πολιτικούς υπάρχει κάποια “δικαιολογία”, λόγω της άγνοιάς τους για τις αλήθειες του Θεού, στην εκκοσμίκευση ατυχώς προσφεύγουν και οι θρησκευτικοί άνθρωποι κάθε φορά που τους φαίνεται βολικό.

Αυτό έκαναν οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι των Ιουδαίων όταν προσπάθησαν να προσεταιριστούν τον Πιλάτο για να σταυρώσει τον Χριστό. Αρχικά μίλησαν θρησκευτικά, **«Ημείς νόμον έχομεν, και κατά τον νόμον**

ημών πρέπει να αποθάνη, διότι έκαμεν εαυτόν Υιόν του Θεού» (Ιωάν. 19/ιθ/7), όταν όμως ο Πιλάτος έδειξε απροθυμία και ήθελε να ελευθερώσει τον Ιησού, εγκατέλειψαν τη θρησκευτική γλώσσα και προσέφυγαν στην εκκοσμίκευση.

«Εάν τούτον απολύσης, δεν είσαι φίλος του Καίσαρος. Πας όστις κάμνει εαυτόν βασιλέα αντιλέγει εις τον Καίσαρα», είπαν στον Πιλάτο και όταν εκείνος έδειξε τον Ιησού λέγοντας, **«Ιδού ο βασιλεύς σας!»** εκείνοι φώναξαν, **«Δεν έχομεν βασιλέα ειμή Καίσαρα»** (Ιωάν. 19/ιθ/12-15).

Αυτό ήταν και είναι το διαχρονικό σύνθημα της εκκοσμίκευσης: **«Δεν έχομεν βασιλέα ειμή Καίσαρα»**. Δεν θέλουμε ουράνια εξουσία αλλά ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ. Όταν δεν μας κάνει ο Θεός αυτό που θέλουμε, τότε καταφεύγουμε στον όποιο “καίσαρα” και ας σημειωθεί πως την περίοδο που οι Ιουδαίοι απέρριψαν τον Ιησού, η ρωμαϊκή αυτοκρατορία ήταν έτοιμη να ανακηρύξει ως “θεούς” τους αυτοκράτορες της.

Εκκοσμίκευση και σχετικισμός

Η εκκοσμίκευση και ο σχετικισμός συχνά βαδίζουν μαζί. Ο σχετικισμός δεν αναγνωρίζει καμία αλήθεια πέρα από την ανθρώπινη σκέψη και η εκκοσμίκευση δεν τιμά καμία εξουσία πιο πάνω από την ανθρώπινη. Οι σχετικιστές υποστηρίζουν ότι προωθούν την ελευθερία της σκέψης και οι κοσμικιστές υποστηρίζουν ότι προωθούν την πολιτική ελευθερία.

Ο σχετικισμός σαρκάζει, «Τι είναι αλήθεια;» χωρίς να έχει κάποια απάντηση. Η εκκοσμίκευση παράλληλα επιμένει, «Δεν έχουμε βασιλέα ειμή Καίσαρα», και κάνει τον άνθρωπο μέτρο όλων των πραγμάτων, με αποτέλεσμα η ανθρώπινη κυβέρνηση να εξουσιάζει σε όλο και περισσότερους τομείς της ζωής, χωρίς να αναγνωρίζει κανένα υψηλότερο πρότυπο δικαιοσύνης και κανένα όριο στην εξουσία της, πράγμα που βλέπουμε όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια, καθώς οι κυβερνήσεις προχωρούν η μία μετά την άλλη αφενός στην αποποινικοποίηση και αφετέρου στη νομιμοποίηση παράνομων πράξεων όπως π.χ. η μοιχεία, η οπλοφορία και η χρήση ναρκωτικών, οι αμβλώσεις, η ευθανασία, οι γάμοι μεταξύ ομοφυλοφίλων κ.ο.κ.

Κάθε φορά που η ανθρώπινη κυβέρνηση αναλαμβάνει το ρόλο του Θεού, γίνεται λιγότερο ηθική και περισσότερο ολοκληρωτική.

Η εκκοσμίκευση ως μέσο καταπίεσης των λαών

Όταν ο Χριστός δεν τιμάται ως Κύριος και Βασιλιάς, είναι μόνο ζήτημα χρόνου ώσπου οι άνθρωποι να κοιτάζουν στην κυβέρνησή τους με θρησκευτικό σεβασμό και να προσκυνούν την εξουσία της. Αυτό επαληθεύθηκε κάθε φορά που στην ιστορία ο Θεός και ο Χριστός απορρίφθηκαν ως υπέρτατη εξουσία. Και όταν αναλάβει την απόλυτη εξουσία ο άνθρωπος, σύντομα καταστρέφεται κάθε έννοια ατομικής ελευθερίας και πολιτικής ευημερίας· έργο που το έχουμε

Όταν δεν έχουμε Βασιλιά τον Θεό αλλά διαλέγουμε τον Καίσαρα, γίνεται “θεός” η κυβέρνηση και μπορεί να απαιτεί από εμάς και τα παιδιά μας οτιδήποτε θέλει σε όλες τις σφαίρες της ζωής.

δει να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά.

Όταν ο σχετικισμός και η εκκοσμίκευση υπερνικούν, η τυραννία δεν είναι πολύ μακριά, κι αυτό το έζησαν ιδιαίτερα οι λαοί του περασμένου αιώνα με το χειρότερο τρόπο κάτω από το ναζισμό, το φασισμό, τον κομμουνισμό, τον ιμπεριαλισμό και τους καρπούς που γέννησαν, δηλαδή φοβερούς παγκόσμιους και εμφύλιους πολέμους.

Ούτε το σύνταγμα δε μπορεί να σταθεί εγγύηση ενάντια στην τυραννία, επειδή οι σχετικιστές δικαστές το μεταχειρίζονται σαν ένα “εξελισσόμενο” κείμενο που το κάνουν να σημαίνει οτιδήποτε οι ίδιοι επιθυμούν. Εκείνοι που δεν έχουν σεβασμό για τις Εντολές του Θεού, δεν είναι παράξενο που δεν αισθάνονται δεσμευμένοι απέναντι στις εντολές των ανθρώπων.

Ο ουσιαστικός πόλεμος της εκκοσμίκευσης

Πολλές κυβερνήσεις σήμερα, λοιπόν, δεν περιορίζονται στη σφαίρα που τους αναλογεί αλλά εκδηλώνουν στάση εχθρική απέναντι στη θρησκεία, την εκκλησία και οτιδήποτε α-

ναφέρεται στον Θεό. Υπηρετούν την εκκοσμίκευση και λειτουργούν χωρίς να οφείλουν λόγο σε καμία υπέρτατη αρχή. Δεν θέλουν απλά να χωρίσουν το κράτος από την α΄ ή β΄ εκκλησία ή θρησκεία, αλλά επιχειρούν να χωρίσουν την διακυβέρνησή τους από τον Θεό και να εξυψώσουν τους ανθρώπινους κυβερνήτες στη θέση της υπέρτατης αρχής.

Όταν δεν έχουμε Βασιλιά τον Θεό αλλά διαλέγουμε τον Καίσαρα, γίνεται “θεός” η κυβέρνηση και μπορεί να απαιτεί από εμάς και τα παιδιά μας οτιδήποτε θέλει σε όλες τις σφαίρες της ζωής. Η κυβέρνηση επεκτείνεται σταδιακά στην εκπαίδευση, στον εργασιακό χώρο, στην επιχειρηματική δραστηριότητα, δημεύοντας εισοδήματα, επεμβαίνοντας στις οικογενειακές υποθέσεις, ρυθμίζοντας τη θρησκεία και αντιμετωπίζοντας τους νέους ανθρώπους ως ιδιοκτησία της που πρέπει να υπηρετεί τον Καίσαρα όπως εκείνος το θεωρεί επωφελές...

Ιστορικά δείγματα γραφής της εκκοσμίκευσης

Οι οπαδοί της εκκοσμίκευσης θέλουν ή προσπαθούν να λησμονούν ότι η πίστη τους παρήγαγε το καθεστώς της τρομοκρατίας στη Γαλλική Επανάσταση· τις βιαιότητες του κομμουνισμού κάτω από τον Λένιν και τον Στάλιν· το ναζιστικό καθεστώς του Χίτλερ και τα πολλά φρικτά του εγκλήματα· τις αιματοχυσίες κάτω από τη μορφωτική επανάσταση του Μάο στην Κίνα· τη δικτατορία του Σαντάμ Χουσεΐν, που ενώ έδειχνε υποκριτικό σεβασμό στο Ισλάμ, με βάση

την εκκοσμίκευση έχτισε ένα αστυνομικό κράτος για τη λατρεία του προσώπου του και εξόντωνε τους πολιτικούς και προσωπικούς του εχθρούς.

Η εκκοσμίκευση επίσης παρήγαγε το μοντέλο του νόθου “χριστιανισμού” που υπηρέτησε την αποικιοκρατία και την δουλεία, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό και σήμερα δίνει έδαφος σε εγκληματίες όπως οι αρχηγοί των λεγόμενων “χριστιανικών” κρατών (Μπους, Μπλερ κ.ά.), να εξαπολύουν άδικους πολέμους και να αιματοβάφουν τον πλανήτη μας ως δήθεν “σταλμένοι από τον Θεό”...

Αντίθετα, λοιπόν, από κάθε περί του αντιθέτου δήλωση, η ιδέα ότι η εκκοσμίκευση μπορεί να σώσει τον κόσμο έχει καταστρέψει αμέτρητες ζωές.

Η αλήθεια είναι ότι η ελευθερία του ανθρώπου ακμάζει μόνο κάτω από τον Θεό· αντίθετα η ελευθερία και η αξιοπρέπεια του ανθρώπου εξασθενίζει χωρίς Αυτόν και ο άνθρωπος υποδουλώνεται στα συστήματα και στα πάθη του.

Η επιστροφή του βασιλιά

Όταν ο Ιησούς πήγε στα Ιεροσόλυμα λίγες ημέρες πριν τη Σταύρωση, παρουσιάστηκε ως ο Υιός του Θεού και επίσης ως ο ερχόμενος βασιλεύς που καταγόταν από τη βασιλική γενεά του Δαβίδ. Αν και δεν σκόπευε να είναι πολιτικός τύραννος ούτε ήθελε να στηριχτεί σε στρατιωτική δύναμη όπως οι κοσμικοί βασιλιάδες, διεκδίκησε όμως από τους ακολούθους Του να πιστεύουν και να εμπιστεύονται σ’ Αυτόν περισσότερο

από οποιαδήποτε κοσμική κυβέρνηση. Γι' αυτό και σταυρώθηκε. Η κατάδική που γράφτηκε επάνω στο σταυρό ήταν για διεκδίκηση βασιλείας («Ο Βασιλεύς των Ιουδαίων»). Δεν σταυρώθηκε επειδή ξεσήκωσε συγκινήσεις στις καρδιές του κόσμου· σταυρώθηκε επειδή αξίωσε να είναι Βασιλιάς του λαού Του.

Ακόμα και σήμερα ο Ιησούς είναι σταυρωμένος στις σκέψεις των περισσότερων ανθρώπων. Η Βίβλος εξηγεί πως όταν ενώ ξέρουμε την αλήθεια του Θεού και τις εξουσίες του επερχόμενου αιώνα περιφρονούμε τη βασιλεία του Ιησού, τότε **«ξανασταυρώνουμε τον Υιόν του Θεού και τον καταντροπιάζουμε»** (Εβρ. 6/ς/6).

Επιμύθιο

Τις ημέρες αυτές που ο κόσμος θυμάται –αν θυμάται– την είσοδο του Χριστού στον κόσμο μας, ίσως είναι χρόνος κατάλληλος να θυμηθούμε όχι μόνο ότι ο Βασιλιάς Ιησούς γεννήθηκε στη Βηθλεέμ αλλά ότι τώρα κυβερνά τον κόσμο και ότι θα επιστρέψει στη γη δοξασμένος Βασιλιάς με εξουσία και δύναμη. Αυτό μπορεί να γίνει σήμερα ή κάποια άλλη στιγμή, γεγονός όμως είναι ότι η Ημέρα του Κυρίου έρχεται γρήγορα. Γι' αυτό ας ζήσουμε κάθε μέρα μας με τέτοιο τρόπο, όπως αν ο Ιησούς ήταν έτοιμος να φθάσει αμέσως. Ας μη ξανα-

σταυρώνουμε τον Ιησού. Ας μετανοήσουμε για τη λάθος στάση μας και ας Τον δεχθούμε όχι μόνο ως Σωτήρα αλλά και ως Κύριο και Βασιλιά. Ας χειριζόμαστε κάθε σφαίρα της ζωής μας σαν να μας κοιτάζει ο Βασιλιάς Ιησούς από ψηλά – επειδή αυτό ακριβώς κάνει!

Όταν επιστρέψει ο Ιησούς, δεν θα μπορούμε να πούμε, «Εγώ νόμιζα ότι είσαι μόνο βασιλιάς των ψυχών. Δεν ήξερα ότι απαιτείς αφοσίωση σε κάθε τομέα της ζωής».

Αν ο εκπρόσωπος της εκκοσμίμευσης πει, –Ο Θεός δεν έχει λόγο στην πολιτική. Δεν έχουμε βασιλιά αλλά Καίσαρα, ο Ιησούς θα πει, **«Εγώ είμαι Βασιλεύς βασιλέων και Κύριος κυρίων. Παν γόνυ θέλει κάμψει εις εμέ, πάσα γλώσσα θέλει ομνύει εις εμέ»** (Αποκ. 19/ιθ/16, Ησ. 45/με/23).

Εκείνη τη μέρα θα ξέρουμε με βεβαιότητα ότι ο Ιησούς είναι κυρίαρχος όχι μόνο στο σώμα αλλά και στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου, σε ολόκληρη την προσωπικότητα, σε όλες τις ανθρώπινες υποθέσεις, πάνω από ολόκληρο τον κόσμο. Κάθε γόνυ θα κλίνει και δεν θα υπάρχει άλλος Βασιλιάς εκτός από τον Ιησού.

Το άρθρο αυτό δανείστηκε πολλά στοιχεία από ομιλία του Δρ David Feddes, σε ραδιοφωνική εκπομπή του Back to God Hour.

Γυναίκες απέναντι
στον καθρέφτη του θείου λόγου

Η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας

Μαζί για πάντα (B)

Με τούτη τη δεύτερη συνέχεια ολοκληρώνουμε την αναδημοσίευση του ομότιτλου μικρού βιβλίου του κ. Στ. Μπαϊρακτάρη, όπου οι δύο αυτές μορφές της αποστολικής Εκκλησίας παρουσιάζονται σε διηγηματική παρουσίαση και ιστορική αλληλουχία, η οποία δίνει μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα για τη ζωή και το έργο τους. Στο κείμενο υπάρχουν κάποια πρόσθετα στοιχεία, αναπόφευκτα για τις ανάγκες της διήγησης.

4. Επιστροφή στη Ρώμη

Λίγο αργότερα αποφασίστηκε να φύγει το δραστήριο ζευγάρι για τη Ρώμη, εφόσον ο Παύλος είχε την επιθυμία να επισκεφθεί προσεχώς τη μεγάλη πρωτεύουσα.

Φαίνεται ότι το διάταγμα του Κλαυδίου, που εξόριζε τους Ιουδαίους από τη Ρώμη, είχε εν τω μεταξύ ανακληθεί. Εξάλλου από το 54 μ.Χ. ένας νέος αυτοκράτορας, πολύ διαφορετικός, βρισκόταν στον θρόνο της κραταιάς Ρώμης.

Έτσι ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα ξαναγύρισαν στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας.

Με συγκίνηση θα ξαναείδαν την αγαπημένη τους Ρώμη, ύστερα από μια δεκαετία περίπου. Η μεγάλη πρωτεύουσα

τους θύμιζε τα νεανικά τους χρόνια και κυρίως την πρώτη τους γνωριμία εκεί...

Στα χρόνια που πέρασαν πολλά είχαν αλλάξει. Κυρίως είχε αυξηθεί αρκετά ο αριθμός των πιστών. Συνάντησαν εκεί εκλεκτούς αδελφούς και αδελφές: Τον Στάχυ, τον Φλέγοντα, τον Νηρέα. Τη Μαριάμ, την Τρύφαινα, την Περσίδα. Τον Ανδρόνικο και την Ιουνία, τον Φιλόλογο και την Ιουλία.

Φαίνεται ότι τα οικονομικά τους, τους επέτρεψαν να πιάσουν ένα ευρύχωρο σπίτι, για να το κάνουν και «κατ' οίκον εκκλησίαν». Ίσως να πήγαν καλά οι δουλειές στο εργαστήριο τους, ίσως να υπήρξε και κάποια προσέγγιση με την ευκατάστατη οικογένεια της Πρίσκιλλας.

Με κέντρο την «κατ' οίκον εκκλησίαν» του, το ζεύγος ανέπτυξε μεγάλη ιεραπο-

στολική δράση — πράγμα που ικανοποιούσε και τον Παύλο, καθώς έφταναν ως αυτόν οι σχετικές πληροφορίες.

Το εκλεκτό ζεύγος από χρόνια επιθυμούσε να δει τον Παύλο στη Ρώμη. Γιατί θα ήταν σπουδαίο ν' ακουστεί ένας τέτοιος κήρυκας στο κέντρο του κόσμου. Την επίσκεψη αυτή την προετοίμαζε το ζεύγος, τώρα μάλιστα που ο αριθμός των πιστών στη μεγάλη πρωτεύουσα είχε αυξηθεί.

«Είναι προφανές πως, αν και δεν είχε ποτέ βρεθεί στη Ρώμη, ο Παύλος δεν αγνοούσε τις συνθήκες ζωής των χριστιανών εκεί. Χωρίς αμφιβολία κάθε τόσο η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας θα του έστελναν μηνύματα, ενημερώνοντάς τον για τις συνθήκες που θα έπρεπε να περιμένει όταν θα έκανε το ταξίδι που σχεδίαζε προς την πρωτεύουσα» (Ι. Εμμανουήλ).

Την άνοιξη του 57 μ.Χ. έφτασε στη Ρώμη η Φοίβη από την Κόρινθο, κρατώντας στα χέρια της ένα θησαυρό: την προς Ρωμαίους Επιστολή. Η Φοίβη ήταν διάκονος της Εκκλησίας των Κεγχρεών της Κορίνθου και σ' αυτήν εμπιστεύθηκε ο Παύλος να μεταφέρει στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας το πνευματικό του μεγαλούργημα.

Το εκλεκτό ζευγάρι, που ασφαλώς γνώριζε τη Φοίβη από την Κόρινθο, τη δέχτηκε με μεγάλη χαρά. Εκεί, στην «κατ' οίκον εκκλησίαν» τους, διαβάστηκε για πρώτη φορά η προς Ρωμαίους Επιστολή, "το βαθύτερο γραπτό του κόσμου". Στο τέλος της Επιστολής ο Απόστολος έγραφε χαιρετισμούς προς διαφόρους αδελφούς και αδελφές. Και ιδιαίτερη μνεία έκανε για την Πρίσκα και τον Ακύλα.

Έγραφε ο Παύλος: «Χαιρετισμούς στην Πρίσκα και στον Ακύλα, τους συνεργάτες μου στο έργο του Ιησού Χριστού. Διακινδύνεψαν τη ζωή τους για χάρη μου

και τους ευχαριστώ, όχι μόνο εγώ, αλλά και όλες οι εκκλησίες των εθνών. Να δώσετε χαιρετισμούς και στην εκκλησία που συναθροίζεται στο σπίτι τους» (Ρωμ. 16/ ις/3-5).

Το 61 μ.Χ. έφτασε ο Παύλος στη Ρώμη, ύστερα από ένα δραματικό ταξίδι στη φουρτουνιασμένη Μεσόγειο... Έφτασε βέβαια «δέσμιος», αλλά οι συνθήκες της κρατήσεώς του ήταν κάπως υποφερτές. (Πράξ. 28/κη/16-31).

Θα ήταν ασφαλώς μεγάλη η συγκίνηση του ιερού ζεύγους να υποδεχτεί στη Ρώμη τον Μεγάλο Παύλο. Αλλά και για όλους τους αδελφούς και αδελφές ήταν χαρά και ευλογία η παρουσία του στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Ο Παύλος δεν ήταν πια τόσο ακμαίος, όπως τον είχαν γνωρίσει πριν από 18 περίπου χρόνια ο Ακύλας και η Πρίσκα στην Κόρινθο. Ήταν ταλαιπωρημένος και γερασμένος, αλλά παρέμενε πάντοτε μεγαλόπνοος και οδηγητικός.

Αυτή την εποχή άρχισε να ετοιμάζεται η προς Εβραίους Επιστολή. Ο Παύλος ήθελε να γράψει μια Επιστολή — Πραγματεία, που να απευθύνεται προς τους "εξ Εβραίων" χριστιανούς, που αντιμετώπιζαν τους διωγμούς και την περιφρόνηση των ομοεθνών τους. Συνεργάτες για τη δύσκολη αυτή συγγραφή πιθανότατα χρησιμοποίησε το εκλεκτό ζεύγος και κυρίως την Πρίσκιλλα. Ίσως να χρησιμο-

ποιήθηκε και ο λόγιος Απολλώς, που ήταν και αυτός μαθητής της Πρίσκιλλας και του Ακύλα.

Η προς Εβραίους Επιστολή φαίνεται ότι εστάλη από τη Ρώμη στην Έφεσο, για να στηρίξει τους “εξ Εβραίων” αδελφούς όλης της Ανατολής, με λόγια θεόπνευστα και πραγματικά καρδιοτονωτικά: «*Σηκώστε τα χαλαρωμένα χέρια σας και στεριώστε τα παραλυμένα γόνατα*» (Εβρ. 12/1β/12).

5. Και πάλι στην Έφεσο

Αυτή την εποχή κρίθηκε σκόπιμο να φύγει το ιερό ζεύγος πάλι για την Έφεσο. Εκεί, στην Ασία, είχε ανοιχθεί σπουδαία πόρτα για το Ευαγγέλιο και είχαν πληθύνει οι «Εκκλησίες της Ασίας» (Α΄ Κορ. 16/ις/9 και 19). Χρειάζοντουσαν, λοιπόν, πνευματικοί εργάτες πεπειραμένοι και δραστήριοι.

Ταξιδεύοντας για την Ανατολή, ασφαλώς θα πέρασαν από την Κόρινθο. Έτσι ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα ξανάβλεπαν –ίσως για τελευταία φορά– την αγαπημένη τους πόλη. Εκεί είχε πληθύνει τώρα ο αριθμός των χριστιανών. Υπήρχαν εκλεκτοί αδελφοί, εκλεκτές αδελφές και ωραία ανδρόγυνα, αλλά δεν έλειπαν και οι «ατάκτως περιπατούντες»... Εκεί ξανασυνάντησαν τον Στεφανά και τη γυναίκα του, τον Φουρτουνάτο, τον Αχαϊκό, τη Φοίβη, τον Επαινετό, τη Χλόη και τόσους άλλους.

Φτάνοντας στην Έφεσο, τους περίμενε ένα έργο πολύ μεγάλο και δύσκολο. Πρώτα-πρώτα έπρεπε να βοηθήσουν τον νεαρό και φιλάσθενο Τιμόθεο, που ήταν επίσκοπος στην πόλη.

Πέρα όμως από την Έφεσο, στις εκτάσεις “των κατά Ασίαν παροικιών”, υπήρχαν οι «Εκκλησίες της Ασίας», όπου έπρεπε να δράσει ο Ακύλας ως επίσκοπος με

την ισχυρή συμπαράσταση της Πρίσκιλλας.

Το 68 μ.Χ. έφτασε στην Έφεσο η Β΄ προς Τιμόθεον Επιστολή από τον φυλακισμένο Παύλο, που ήταν η τελευταία Επιστολή του, το “κύκνειον άσμα” του. Σ’ αυτή την Επιστολή ο Απόστολος κάνει έναν απολογισμό του έργου του και αποχαιρετά τους δικούς του. Γράφει στον Τιμόθεο: «*Χαιρέτισε την Πρίσκα και τον Ακύλα*» (Β΄ Τιμ. 4/δ/19). Αυτό τον χαιρετισμό θα τον δέχτηκε ασφαλώς με μεγάλη συγκίνηση το εκλεκτό ζευγάρι.

Το συγγραφικό έργο του Παύλου (οι 14 Επιστολές) άρχισε με την Α΄ προς Θεσσαλονικείς Επιστολή, που την έγραψε στο εργαστήριο του ζεύγους, και τελείωσε με την Β΄ προς Τιμόθεον Επιστολή, στον επίλογο της οποίας αποχαιρετά το ζεύγος.

Λίγο αργότερα, στις αρχές του καλοκαιριού του 68 μ.Χ., έφτασε και στην Ασία η είδηση ότι ο Παύλος «τον δρόμον τετέλεκεν»... Ο δήμιος του Νέρωνα έθεσε τέρμα στην πιο πολύτιμη ζωή που αφιερώθηκε ποτέ στην υπηρεσία του Χριστού!

Μπορούμε να φανταστούμε πόσο μεγάλη ήταν η συγκίνηση όλων των αδελφών και κυρίως του Ακύλα και της Πρίσκιλλας...

6. Προς την Αιωνιότητα

Τώρα, μετά την εκδημία του Παύλου, το εμπνευσμένο ζευγάρι πρέπει να πάρει νέες δυνάμεις και να συνεχίσει την ιεραποστολική δράση του. Όλες οι περιοχές πέρα από την Έφεσο, οι “κατά Ασίαν παροικίες”, πρέπει ν’ ακούσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου.

Εδώ τώρα το έργο είναι μεγάλο και πολύμοχθο. Πρέπει ν’ αγωνισθούν πολύ. Αλλά δεν θα βρεθεί ένας Λουκάς να γράψει τις “Πράξεις του Αγίου Ζεύγους”.

Αυτή η ιστορία θα γίνει γνωστή μόνο «εν εκείνη τη Ημέρα»...

Εν τω μεταξύ έχουν προχωρήσει και στην ηλικία. Η Πρίσκιλλα δεν είναι πια νέα. Το ρόδινο σπαθί της ομορφιάς της έχει λυγίσει. Και του Ακύλα έχουν γκριζάρει τα μαλλιά ... Ωστόσο

διατηρούν και οι δύο τον ίδιο ιεραποστολικό ενθουσιασμό! Και, κάνοντας έναν απολογισμό, έχουν την ηθική ικανοποίηση ότι αφιέρωσαν τη ζωή τους για να υπηρετήσουν την Πίστη τους και τα ιδανικά τους και έζησαν τη θεόπνευστη εντολή: «*Τίμιος ο γάμος εν πάσι και η κοίτη αμίαντος*» (Εβρ. 13/1γ/4).

Φαίνεται ότι το εκλεκτό ζευγάρι δεν είχε παιδιά. Αυτό ίσως να ήταν μια ειδική χάρη από τον Κύριο, για να μπορέσουν να δράσουν πιο απερίσπαστοι στον ιεραποστολικό αγρό. Γιατί, αν η τεκνογονία είναι μεγάλη ευλογία, έτσι και η ατεκνία μπορεί, σε ορισμένες σπάνιες περιπτώσεις, να είναι έργο της Θείας Προνοίας.

Αυτή την εποχή οι διωγμοί εναντίον των χριστιανών συνεχίζονται, αλλά το ηρωικό ζεύγος πρέπει να κρατηθεί γερά

«Ασπάσθητε την Πρίσκιλλαν και τον Ακύλαν, τους συνεργούς μου εν Χριστώ Ιησού, οίτινες υπέρ της ζωής μου υπέβαλον υπό την μάχαιραν τον τράχηλον αυτών, τους οποίους ουχί εγώ μόνος ευχαριστώ, αλλά και πάσαι αι εκκλησίαι των εθνών»

(Απ. Παύλος – Ρωμ. 16/ις/3-4)

στην πίστη και να στηρίξει και άλλους πολλούς. Κανείς δεν πρέπει να λυγίσει. Η απόλυτη πεποίθηση είναι ότι έχουμε Αρχιερέα Μέγα, τον Ιησού, που μπήκε στους ουρανούς και ο Οποίος μπορεί να μας ενισχύει (Εβρ. 4/δ/14-16).

Τώρα ο Ακύλας και η συναγωνίστριά του είναι έτοιμοι και για το μαρτύριο. Όταν έρθει αυτή η ώρα θα προχωρήσουν απτόητοι. Μπροστά θα πάει — πάντα αποφασιστική — η Πρίσκιλλα και θα την ακολουθήσει και ο Ακύλας της.

Καί τους δύο τους εμπνέει η σκέψη ότι ο Μέγας Παύλος τους έχει κλείσει ραντεβού «εν εκείνη τη ημέρα», όταν όλοι οι πιστοί, μέσα στο φως της αναστάσεως, θα παραλάβουν τα ένδοξα στεφάνια τους από τον Κύριο, τον Δίκαιο Κριτή (Β' Τιμ. 4/δ/6-8).

Είθε το όμορφο παράδειγμα των πιστών αυτών ανθρώπων να βρίσκει μιμητές και μιμήτριες στη σημερινή εκκλησία που τόσο έχει ανάγκη από τέτοια πνευματικά αναστήματα. 🕊

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ...

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΝΟΗ

(ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004)

509

«..... [Ο ΧΡΙΣΤΟΣ] κρούει και ζητεί να ανοίξωμεν τὰς πύλας τῆς ψυχῆς μας, τῆς ὅλης υπάρξεώς μας, να εισέλθῃ εἰς αὐτήν, να τὴν καθαρῶς, να τὴν φωτίσῃ καὶ να τὴν θεώσῃ. Θέλει να μᾶς ἀναπλάσῃ, να μᾶς κάνῃ υἱοὺς φωτός, να μᾶς δώσῃ τὴν εἰρήνην, τὴν ἀγάπην, να μᾶς κάνῃ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ! Ναὶ να μᾶς κάνῃ ἀληθινούς χριστιανούς. Νὰ βαδίσωμεν εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς Λόγος ἐγένεν ἄνθρωπος διὰ να γίνωμεν ἡμεῖς «θεοὶ» κατὰ χάριν.»

Πῶς να συνεχίσω, ἀδελφοί μου, ὅταν σκέπτομαι πόσες φορές ἐρωτάσαμε Χριστούγεννα, ἀλλὰ κατὰ ἀλήθειαν χριστιανοί, δὲν ἐγίναμε ἀκόμη; Πόσες φορές ἐρωτάσαμε Χριστούγεννα χωρὶς να δεχθοῦμε μέσα μας τὸν Χριστόν;

Μετά ἐορτίων εὐχῶν

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

ΚΗΡΥΚΟΣ

Σημ. «Τ»: [Του παλαιοῦ ἡμερολογίου]

Τα παραπάνω γράφτηκαν τον περασμένο Δεκέμβριο στο ὁρθόδοξο περιοδικό «**Εκκλησιαστική Παράδοσις**». Τα ἴδια λέμε κι εμεῖς χρόνια τώρα ἀλλὰ ὀρισμένοι μας παρεξηγοῦν και μας παρερμηνεύουν. Εἴτε το θέλουν ὁμως εἴτε

ὄχι, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καμία ἀστικά ὁργανωμένη “ἐκκλησία” δὲν δικαιούται και δε μπορεῖ να εκπροσωπεί το Σῶμα του Χριστοῦ, οὔτε να κάνει τους ἀνθρώπους Χριστιανούς ἀπλὰ και μόνο “βαπτίζοντάς” τους. ☩

ΓΙΑ ΤΟ “ΓΟΥΡΙ”...

Ο Κύριλλος Ἱεροσολύμων, ἐπίσκοπος του 4ου αἰῶνα, ἀναφέρει πως οἱ ἄνθρωποι τῆς εποχῆς του ἐφτιαχναν φανταστικούς θεοὺς με τα δημιουργήματα:

«**Προσκυνήθηκαν ἀντὶ για τον Θεὸ ο γάτος, ο λύκος και ο σκύλος. Και το ἀνθρωποφάγο λιοντάρι προσκυνήθηκε, ἀντὶ για τον φιλάνθρωπο Θεό.**»

Προσκυνήθηκαν το φίδι και ο δράκοντας. Ντρέπομαι να το πω, αλλά θα το πω: έφτασαν μερικοί να προσκυνήσουν και τα κρεμμύδια!». [Ήδη, τον 6ο π.χ. αιώνα, ο Πυθαγόρας κρέμαγε την κρεμμύδα, πάνω από την πόρτα του σαν σύμβολο καλής υγείας και αναγέννησης.]

Αυτά έλεγε για τους ειδωλολάτρες και ντρεπόταν! Πόσο θα ανατρίχιαζε αν ήξερε ότι στην Ελλάδα ακόμη και σήμερα –ίσως ιδιαιτέρως σήμερα–, όχι οι ειδωλολάτρες αλλά οι “χριστιανοί”, διατηρούν τα ίδια ειδωλολατρικά έθιμα και προσκυνούν ακόμη το κρεμμύδι [*Scilla maritima*] (αλλά και το σκόρδο, το ματόχαντρο, το κομποσχοίνι, το πέταλο κ.ά.) καθώς πιστεύουν ότι αυτά μπορούν να τους προστατέψουν στη νέα χρονιά. Γι’ αυτό, άλλοι τα πουλάνε και άλλοι τα αγοράζουν για να τα κρεμάσουν στην πόρτα τους και ύστερα πηγαίνουν να

κοινωνήσουν, αφού προηγουμένως έχουν εξασφαλίσει τη χάρη της κρεμμύδας και την προστασία του σκόρδου.

Η Ρωμαιοκαθολική εφημερίδα «**Ενοριακές Καμπάνες**» (Σύρος, 4-12-2003) σχολίασε: «**Ο αναστημένος Χριστός δεν έχει τη δύναμη να τους προστατέψει μόνος Του;**

Χρειάζονται και την κρεμμύδα που... ξεφλουδίζει!!!... Κακόμοιρε χριστιανέ ειδωλολάτρη, που ανταλλάσσεις τη δόξα του άφθартου Δημιουργού σου με την κρεμμυδασκέλα, η οποία θα καταντήσσει σε λίγους μήνες λίγα ξερά φλούδια!!! Αυτό είναι το πτυχίο της εξυπνάδας και της πίστης σου; Η κρεμμυδασκέλα; Θα την αγοράσεις και φέτος; Να τη χαίρεσαι!»

Τα δικά μας σχόλια προφανώς περιττεύουν. ☹

ΕΥΧΕΣ, ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΕΣ!

Ενας Ιταλός επίσκοπος απευθυνόμενος στο ποίμνιό του για τα Χριστούγεννα, έγραψε μεταξύ άλλων και τα εξής:

Δεν θα υπάκουα στο καθήκον μου εάν σας έλεγα «Καλά Χριστούγεννα» χωρίς να σας γίνω ενοχλητικός. Εγώ όμως θέλω να σας ξεβολέψω!

Δεν μπορώ πράγματι να αντέξω στην ιδέα ότι πρέπει να σας απευθύνω ευχές ακίνδυνες, τυπικές, που επιβάλλει η ρουτίνα του ημερολογίου. Με δελεάζει

μάλιστα η πιθανότητα να τις επιστρέψει κάποιος στον αποστολέα ως ανεπιθύμητες.

Πολλές ευχές, λοιπόν, ενοχλητικές:

Ο Ιησούς που γεννιέται από αγάπη, να σας δώσει την αηδία για μια ζωή εγωιστική, παράλογη, χωρίς ώθηση κάθετη. Και να σας δώσει τη δύναμη να εφεύρετε ένα τρόπο ύπαρξης γεμάτο δωρεά, προσευχή, σιωπή, θάρρος.

Το βρέφος που κοιμάται πάνω στα άχυρα να σας αφαιρέσει τον ύπνο και

να σας κάνει να νιώσετε το μαξιλάρι σας σκληρό σαν μυλόπετρα, μέχρις ότου προσφέρετε φιλοξενία σε έναν άστεγο, σε ένα μετανάστη, σε ένα φτωχό περαστικό.

Να σας κάνει να νιώσετε ανατριχίλα κάθε φορά που η καριέρα γίνεται είδωλο της ζωής σας, το να ξεπεράσετε τον άλλο καθημερινό σας πρόγραμμα, η πλάτη του πλησίον όργανο για τις αναρριχήσεις σας.

Η άγια μητέρα, που βρίσκει μόνο ανάμεσα στην κοπριά των ζώων το παχνί για να τοποθετήσει με τρυφερότητα τον καρπό των σπλάχνων της, να σας αναγκάσει με τα πληγωμένα μάτια της να σταματήσετε τη μανία για τα χριστουγεννιάτικα μοιρολόγια, μέχρις ότου η υποκριτική σας συνείδηση συνεχίζει να δέχεται: η κοπριά των ανθρώπων ή ο κάδος των απορριμμάτων ή ο αποτεφρωτής μιας κλινικής να γίνονται τάφος δίχως σταυρό για μια ζωή δολοφονημένη.

Ο Ιωσήφ, που συναντά χίλιες κλειστές πόρτες και είναι το σύμβολο όλων των πατρικών απογοητεύσεων, να ενοχλήσει το μεθύσι των δείπνων σας, να επιπλήξει τη θαλπωρή της τράπουλας, να προκαλέσει βραχυκύκλωμα στη σπατάλη των φωτιστικών σας, ώσπου να μπειτε σε κρίση από τον πόνο τόσων γονιών που χύνουν μυστικά δάκρυα για τα παιδιά τους δίχως τύχη, δίχως υγεία, δίχως εργασία.

Οι άγγελοι που αναγγέλλουν την ειρήνη να φέρουν πόλεμο στη νυσταλέα ηρεμία σας, ανίκανη να δει ότι λίγο πιο μακριά από μια σπιθαμή με την επιβαρυντική και συνένοχη σιωπή σας, πραγματοποιούνται αδικίες, γίνεται εκμετάλλευση του κόσμου, κατασκευάζονται

όπλα, στρατιωτικοποιείται η γη των ταπεινών, καταδικάζονται οι λαοί στην εξόντωση από πείνα.

Οι φτωχοί που τρέχουν στη φάτνη, ενώ οι ισχυροί μηχανορραφούν στα σκοτεινά και η πόλη κοιμάται μέσα στην αδιαφορία, να σας κάνουν να καταλάβετε ότι αν κι εσείς θέλετε να δείτε «ένα μεγάλο φως», πρέπει να ξεκινήσετε από τους τελευταίους. Ότι οι ελεημοσύνες εκείνου που παίζει στο πετσί του άλλου είναι άχρηστα ηρεμιστικά. Ότι οι γούνες που αγοράστηκαν με τον 13ο από διάφορους μισθούς κάνουν ωραία φιγούρα, αλλά δε ζεσταίνουν, ότι οι καθυστερήσεις στην ανοικοδόμηση λαϊκών κατοικιών είναι πράξεις ιεροσυλίας, εάν προκαλούνται από συντεχνιακές κερδοσκοπίες.

Οι βοσκοί που αγρυπνούν τη νύχτα «φυλάγοντας τα κοπάδια τους» και περιμένοντας την αυγή, να σας δώσουν την αίσθηση της ιστορίας, τη μέθη της προσμονής, τη χαρά της εγκατάλειψης στα χέρια του Θεού. Κι έπειτα να σας εμπνεύσουν μια βαθιά επιθυμία να ζήσετε φτωχοί: που είναι ο μόνος τρόπος για να πεθάνετε πλούσιοι! Πάνω στον παλαιό σας κόσμο που πεθαίνει, ας γεννηθεί η ελπίδα!!!

Από τις «Ενοριακές Καμπάνες» 12-12-2004

Τα παραπάνω αληθινά λόγια δεν αφορούν τους “χριστιανούς” ενός μόνο έθνους ούτε μιας μόνο “εκκλησίας”, αλλά καθέναν που θέλει να λέει ότι πιστεύει αληθινά στον Χριστό και έχει Πατέρα τον Θεό. Ας τα προσέξουμε, λοιπόν, και «ας απομακρυνθώ από της αδικίας πας όστις ονομάζει το όνομα του Κυρίου». ☪

ΔΕΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΡΩΤΗΣΕΙ Ο ΘΕΟΣ:

- 1. Τι αυτοκίνητο είχες, αλλά πόσους μετέφερες με αυτό όταν το είχαν ανάγκη.**
- 2. Πόσα τειραγωνικά ήταν το σπίτι σου, αλλά πόσους φιλοξένησες σ' αυτό.**
- 3. Πόσα ρούχα είχες, αλλά πόσους βοήθησες να ντυθούν.**
- 4. Ποιο ήταν το εισόδημά σου, αλλά ποιους συμβιβασμούς έκανες για να το αποκτήσεις.**
- 5. Ποια θέση είχες στην εργασία σου, αλλά αν εργαζόσουν με τον καλύτερο τρόπο που μπορούσες.**
- 6. Πόσους φίλους είχες, αλλά σε πόσους ανθρώπους ήσουν εσύ φιλικός.**
- 7. Σε ποια γειτονιά ζούσες, αλλά πώς συμπεριφερόσουν στους γείτονές σου.**
- 8. Τι χρώμα είχε το δέρμα σου, αλλά ποιος ήταν ο χαρακτήρας σου.**
- 9. Αν ήσουν τακτικός στην εκκλησία, αλλά αν ζούσες σύμφωνα με τις εντολές Του.**
- 10. Πόσα καλά έργα έχεις κάνει, αλλά πόσα από αυτά τα έκανες με χαρά ή απρόθυμα.**

**«Αι οδοί μου είναι υψηλότεραι
των οδών υμών και αι βουλαί μου
των βουλών υμών»** (Ησαΐας 55/νε/9)

Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός

Μαθητικός διαγωνισμός με θέμα «Ο Απόστολος Παύλος, Απόστολος της Ελλάδος, Απόστολος της Ευρώπης», θα πραγματοποιηθεί το πρώτο πεντάμηνο του 2006 στα σχολεία της χώρας, ύστερα από πρόταση της Ιεράς Συνόδου, υπό την κοινή αιγίδα αυτής και του Υπουργείου Παιδείας.

Σύμφωνα με έγγραφο που απέστειλε το Υπουργείο Παιδείας προς όλες τις Περιφερειακές Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, *«ο διαγωνισμός απευθύνεται στους μαθητές της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και σκοπό έχει να ευαισθητοποιηθούν και να ενεργοποιηθούν στην ανάδειξη της τοπικής, θρησκευτικής, πολιτιστικής και ιστορικής κληρονομιάς, όπως αυτή διαμορφώθηκε από την παρουσία του Αποστόλου Παύλου στις περιοχές από τις οποίες διήλθε»*.

Στόχοι του διαγωνισμού, η συμμετοχή στον οποίο είναι προαιρετική, είναι ν' αναπτύξουν οι μαθητές γνήσιο ερευνητικό πνεύμα στην προσέγγιση της τοπικής ιστορίας, να εργαστούν, αξιοποιώντας την ομαδοσυνεργατική μέθοδο, για τη συστηματική και οργανωμένη συγκέντρωση, έρευνα, αξιολόγηση και παρουσίαση, με τη μορφή γραπτού δοκιμίου, αφίσας, φωτογραφίας, dvd, video, σημειόντων θρησκευτικών μνημείων που σχετίζονται άμεσα με τον Απόστολο Παύλο, ν' αναζητήσουν και προσεγγίσουν κριτικά τις υφιστάμενες ιστορικές πηγές, έγγραφα από τα τοπικά αρχεία, παλαιές εκδόσεις, ώστε να διαμορφώσουν το ιστορικό και πολιτιστικό προφίλ της περιοχής σε σχέση με τον Απόστολο Παύλο κ.ά.

